Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 11. Warszawa, dnia 15 kwietnia 1938 r. **Rok XXI.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł. 50 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

Ogłoszenia o wydawnictwach związanych z zagadnieniami administracji państwowej przyjmowane są wyłącznie na warunkach podanych w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dn. 31 stycznia 1938 r. Nr. 4, poz. 14 po uprzednim wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. Nr. 30197 z podaniem tytułu wpłaty.

Ceny ogłoszeń cała strona 50 zł., 1/2 str. 30, 1/4 str. — 15 zł.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr. 15.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 20 — 21.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 72—81.

III. INNE WYDAWNICTWA.

IV. ORZECZNICTWO.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

52.

OKÓLNIK Nr. 15

z dnia 9 kwietnia 1938 r.

o centralnej ewidencji cudzoziemców.

(Nr AC. 52-4-13)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W wykonaniu postanowień art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 465) o cudzoziemcach — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przystępuje do założenia z dniem 1 czerwca 1938 r. centralnego rejestru cudzoziemców.

W tym celu zarządzam co następuje.

1. Powiatowe władze administracji ogólnej, które przeprowadziły jednorazową rejestrację cudzoziemców na podstawie przepisów § 39, 40 i 41 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1928 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 49 z 1929 r.) oraz prowadzą bieżącą rejestrację cudzoziemców po myśli §§ 25 — 31 oraz 50 i 51 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 listopada 1929 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 575) — uporządkują zebrany materiał rejestracyjny, ułożą go w porządku alfabetycznym i prześlą w dniu 31 maja r. b. bezpośrednio do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Uporządkowanie wspomnianych kart i deklaracyj rejestracyjnych powinno zmierzać przede wszystkim do skorygowania adresu przez podanie w rubryce 22 wzgl. 23 kiedy i dokąd się wymeldował w przypadku przeprowadzenia się cudzoziemca lub — w przypadku zupełnego wyjazdu — do zaznaczenia czerwonym atramentem na prawym górnym rogu karty (deklaracji), że cudzoziemiec „wyjechał z Polski“. Obie te informacje mogą być zaczerpnięte z nadsyłanych przez gminy kart meldunkowych cudzoziemców.

2. Poczynając od dnia 1 czerwca r. b. powiatowe władze administracji ogólnej będą przesyłać bezpośrednio Ministerstwu wszystkie nowoskładane przez cudzoziemców deklaracje rejestracyjne.

3. Od 1 czerwca r. b. wszystkie gminne biura ewidencji ludności (referaty meldunkowe) będą przesyłać miejscowej powiatowej władzy administracji ogólnej oba odpisy zgłoszeń meldunkowych cudzoziemców (wzorów Nr Nr 1A, 2A,

3A i 4A), dostarczane im stosownie do postanowień § 18 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 maja 1934 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 489) przez właścicieli domów, ich zastępców, kierowników zakładów i t. p. Jeden z tych odpisów powiatowa władza administracji ogólnej prześle niezwłocznie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Ewidencji Centralnej).

Gminy, które przesyłają 1 odpis zgłoszeń meldunkowych cudzoziemców miejscowym organom Policji Państwowej dla ułatwienia im kontroli nad przestrzeganiem przez cudzoziemców terminów pobytu, — mogą czynić to nadal, sporządzając dodatkowe odpisy omawianych zgłoszeń we własnym zakresie.

4. Od tego samego również terminu, t. j. od 1 czerwca r. b., wszystkie władze administracji ogólnej zarówno wojewódzkie, jak i powiatowe będą nadsyłać Ministerstwu odpisy wszelkich zarządzeń i decyzyj, jak również wszelkich napływających informacyj (w szczególności związanych z rubrykami: 15, 16, 17 i 18 deklaracyj rejestracyjnych), odnoszących się do poszczególnych cudzoziemców. Zaprowadzany bowiem w Ministerstwie centralny rejestr cudzoziemców ma doprowadzić, analogicznie jak to ma miejsce z krajowym rejestrem mieszkańców, do stworzenia możliwie pełnej charakterystyki każdego cudzoziemca oraz jego pobytu w Polsce.

W związku z powyższym zechcą P. P. Wojewodowie i P. Komisarz Rządu na m. st. Warszawę wydać niezwłocznie stosowne zarządzenia podległym urzędom, upoważniając je do sporządzania w razie potrzeby dla swego użytku odpisów nadsyłanych Ministerstwu kart i deklaracyj rejestracyjnych.

(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

53.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 marca 1938 r.

o właściwości władz w związku za zmianami obszarów niektórych województw.

(Nr AA. 2a-3).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Komisarza Rządu w Gdyni.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że w dniu 1 kwietnia b. r.*) wchodzi w życie ustawa z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350). Z dniem tym ustaje właściwość jednych urzędów wojewódzkich a powstaje właściwość innych, jeśli chodzi o obszary powiatów, których dotyczą odnośne zmiany terytorialne.

W związku z powyższym Ministerstwo podkreśla, że ponieważ władze obowiązane są z urzędu przestrzegać swej właściwości (art. 2 ust. 2 postępowania administracyjnego) i liczyć się z właściwością innych władz, przeto z dniem 1 kwietnia b. r. sprawy niezałatwione w odnośnych urzędach wojewódzkich, a dotyczące powiatów zmieniających przynależność wojewódzką, powinny być posegregowane według poszczególnych materii i odstąpione nowowłaściwym urzędom wojewódzkim, o ile ze szczególnych przepisów przejściowych, które mogą być wydane dla poszczególnych działów administracji, nie wyniknie co innego. Władze bezpośrednio w wymienionych zmianach niezainteresowane powinny przestrzegać, aby po wskazanym terminie nie przesyłać już żadnych spraw, dotyczących odnośnego obszaru do niewłaściwych terytorialnie władz wojewódzkich.

Wreszcie Ministerstwo zwraca uwagę, że o ile by w okresie przejściowym, na skutek odnośnych zmian — zdarzyły się wypadki niewłaściwego pouczenia stron o trybie kierowania przysługujących im środków prawnych, to na skutek takiego błędnego pouczenia prawa procesowe stron nie mogą doznać uszczerbku (art. 77 postępowania administracyjnego). Skutkiem tego podaniom w terminie skierowanym błędnie, a zgodnie z pouczeniem, musi być nadany dalszy bieg odpowiadający nowej właściwości.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

*) Pismo to zostało w swoim czasie rozesłane w odbitkach.

54.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 marca 1938 r.

w sprawie służby aprowizacyjnej.

(Nr Apr. 70-1-1).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

W związku ze znacznym rozszerzeniem zakresu działania władz administracji ogólnej w sprawach aprowizacyjnych wprowadzonym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 lutego b. r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 89) oraz w związku z poruczeniem tych spraw Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych — zarządzam, do czasu reorganizacji tego działu służby, co następuje:

I. Przy zarządach miejskich miast liczących ponad 100 tysięcy mieszkańców należy zor-

ganizować specjalne referaty (oddziały) aprowizacyjne. Zakres działania tych referatów (oddziałów) określi odrębne zarządzenie.

II. Dotychczasowe uprawnienia Prezydentów Miast w zakresie służby aprowizacyjnej — o ile im one zostały przez Panów Wojewodów przekazane na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. o regulowaniu cen przedmiotów powszednego użytku (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 607) pozostają niezmienione — do czasu wydania ewent. nowych zarządzeń przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

III. Dotychczasowy zakres działania władz administracji ogólnej w sprawach aprowizacyjnych pozostaje na razie — aż do dalszych zarządzeń bez zmian.

Urzędnicy, załatwiający dotychczas sprawy aprowizacyjne—załatwiają te sprawy nadal w dotychczasowych komórkach organizacyjnych.

IV. Celem odciążenia władz administracji ogólnej — zmieniam zarządzenie o sprawozdaniach miesięcznych o cenach z dnia 5 października 1931 r. Nr Apr. 182/6 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 14, poz. 273) i następne w tym kierunku, że sprawozdania te należy od dnia 1 kwietnia b. r. nadsyłać kwartalnie do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwa Spraw Wewnetrznych w nastepujących terminach: 1) do 14 kwietnia za I kwartał roku kalendarzowego, 2) do 14 lipca za II kwartał, 3) do 14 października za III kwartał i 4) do 14 stycznia za IV kwartał. W sprawozdaniach tych winny być podawane ceny płacone przeciętnie w ostatniej dekadzie kwartału sprawozdawczego. Pierwsze sprawozdanie kwartalne należy nadesłać za II kwartał r. b., ostatnie sprawozdanie miesięczne za marzec r. b. należy przedłożyć jeszcze Ministerstwu Spraw Wewnętrznych według dotąd obowiązujących zarządzeń.

W związku z powyższym należy o wszelkich ponad 10%-wych wahaniach cen artykułów niereglamentowanych, a objętych sprawozdaniem kwartalnym bezzwłocznie zawiadamiać właściwą władzę przełożoną. Obowiązek meldowania o ruchu cen artykułów reglamentowanych pozostaje bez zmiany.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

55.

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 marca 1938 r.

o kosztach przy sprzedaży skonfiskowanego mięsa.

(Nr GB. 18-16-3).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostw Powiatowych i Grodzkich.

Na zapytanie niektórych Urzędów Wojewódzkich, z jakich źródeł należy pokrywać koszty, związane ze sprzedażą skonfiskowanego mięsa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

1) W tych przypadkach, gdy sprzedaż skonfiskowanych przedmiotów w myśl obowiązujących przepisów i zarządzeń ma być dokonana przez władze samorządowe, poniesione w związku ze sprzedażą skonfiskowanych przedmiotów koszty pokrywają zarządy gminne z wpływów, uzyskanych ze sprzedaży, a pozostałe kwoty wpłacają na dochód Skarbu Państwa (§ 17 dział 2 część 7 budżetu).

2) Koszty zaś związane ze sprzedażą skonfiskowanych przedmiotów przez powiatowe władze administracji ogólnej — powinny być pokrywane z kredytów właściwych paragrafów działu 2 części 7 budżetu. Wówczas całkowity wpływ gotówki, uzyskanej ze sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów winien być wpłacony na dochód Skarbu Państwa (część 7 dział 2 § 17 budżetu) a to zgodnie z okólnikiem Nr 117 z 1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 24, poz. 224 z 1934 r.) i z okólnikiem Nr 21 z 1937 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 8, poz. 63).

Za DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski,
NACZELNIK WYDZIAŁU

56.

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 marca 1938 r.

o zarachowywaniu grzywien wymierzanych przez powiatowe władze administracji ogólnej.

(Nr GB. 31-10-12)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostw Powiatowych i Grodzkich.

W związku z zapytaniem niektórych urzędów wojewódzkich w sprawie nawiązek i kosztów upomnień, o których mowa w okólniku Nr 2 z 1938 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 1, poz. 2 z 1938 r.) i w piśmie okólnym z dnia 11 stycznia 1938 r. Nr GB. 51/21/2 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 2, poz. 6 z 1938 r.) Ministerstwo wyjaśnia co nastepuje:

1) Na podstawie § 5 rozporzadzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340 z 1937 r.) „wierzyciel może upoważnić zarząd gminy wiejskiej za jego zgodą i umówionym wynagrodzeniem do zastępowania go jako wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych z tym, że koszty jakie w postępowaniu egzekucyjnym ponosi wierzyciel, obciążają wierzyciela.

W myśl powyższego rozporządzenia Starostowie mogą upoważnić zarządy gmin wiejskich do zastępowania ich w postępowaniu egzekucyjnym w odniesieniu do grzywien, wymierzanych przez powiatowe władze administracji ogólnej. W tym wypadku zarządy gmin wiejskich

mają prawo wysyłania upomnień do zobowiązanych o uiszczenie grzywien oraz kosztów upomnienia (§ 13 p. (4) wspomnianego rozporządzenia). Koszty upomnień przypadają wówczas zarządowi gminnemu (§ 13 p. (5) wspomnianego rozporządzenia).

Pismo okólne z dnia 11 stycznia 1938 r. Nr GB. 51-21/2 o zarachowywaniu kosztów upomnień w postępowaniu egzekucyjnym odnosi się wyłącznie do tych kosztów upomnień, które przypadają na rzecz Skarbu Państwa.

Koszty upomnień, które przypadają na rzecz zarządów gmin wiejskich skarbowe organa egzekucyjne powinny wpłacać względnie przekazywać bezpośrednio właściwym zarządom gminnym.

2) Ściąganie nawiązek orzeczonych w postępowaniu karno-administracyjnym ma się odbywać w tym samym trybie, w jakim odbywać się będzie ściąganie grzywien, t. j. winno się ono odbywać z urzędu. Ściągnięte nawiązki łącznie z grzywnami winny być zarachowywane w sposób podany w okólniku Nr 2 z 1938 r. a następnie na podstawie właściwych adnotacji starostw, zamieszczonych na wykazach szczegółowych otrzymanych z kas urzędów skarbowych Urząd Wojewódzki przekazuje ściągnięte nawiązki właściwym poszkodowanym.

Aby uniknąć ewentualnych pomyłek starostwa są obowiązane: a) sporządzić na końcu wykazu szczegółowego zestawienie, wykazujące sumy globalne przypadające poszczególnym funduszom, instytucjom lub osobom z tytułu odszkodowań i osobno z tytułu grzywien oraz b) dołączyć do wykazu szczegółowego formalne wnioski o przekazanie przez Urząd Wojewódzki odnośnych nawiązek właściwym poszkodowanym. Wnioski takie są zbędne o ile nawiązki przypadają urzędom lub instytucjom państwowym bądź samorządowym.

3) Starostwa winny żądać od kas urzędów skarbowych aby przy sporządzaniu wykazów szczegółowych na pobrane grzywny zostawiały dostateczną ilość miejsca na adnotacje starostw co do przeznaczenia grzywien i nawiązek.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

57.

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 marca 1938 r.

o delegacjach służbowych i wyjazdach oficjalnych za granicę.

(Nr Pers. 601-9)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Dyrektora Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach.

Uzupełniając swoje pismo okólne z dnia 16 lipca 1937 r. Nr Pers. 601-6 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 20, poz. 151) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania okólnik Prezydium Rady Ministrów Nr 11 z dnia 14 marca 1938 r. o delegacjach służbowych i wyjazdach oficjalnych za granicę.

(—) Inż. Stanisław Kucharski
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

Otrzymują nadto:
P. Komendant Główny Policji Państwowej,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego,
P. Prezydent miasta st. Warszawy oraz Biura Personalne Ministerstw,
Komunikacji,
Opieki Społecznej,
Przemysłu i Handlu,
Rolnictwa i Reform Rolnych,
Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

PREZYDIUM
RADY MINISTRÓW
Nr 43-2/26
Warszawa,
dnia 14 marca 1938 r.

OKÓLNIK Nr 11

Do
Wszystkich Ministerstw
w Warszawie.

Nawiązując do okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 maja 1937 r. Nr 43-2/21 Prezydium Rady Ministrów zawiadamia, że według danych zakomunikowanych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych pismem z dnia 7 lutego 1938 r. Nr Pers. 184/19 postanowienia tego okólnika nie są ściśle wykonywane i wskutek tego miały miejsce wypadki powierzenia przez instytucje publiczne misji oficjalnych lub pół oficjalnych byłym urzędnikom służby zagranicznej, którzy w drodze dyscyplinarnej zostali usunięci ze służby za niezgodne z przepisami służby postępowanie podczas urzędowania na danym terenie.

Tego rodzaju postępowanie należy, zdaniem Prezydium Rady Ministrów uznać za mijające się z treścią wspomnianego na wstępie okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów, który ma zastosowanie nie tylko do wyjazdów urzędników państwowych, lecz również do wszystkich wyjazdów oficjalnych i półoficjalnych za granicę, dokonywanych z polecenia i na koszt instytucyj państwowych, samorządowych, społecznych lub gospodarczych.

Za instytucje państwowe w rozumieniu powyższego okólnika należy uznać wszelkie instytucje, wykonywujące na podstawie przepisów prawnych, funkcje należące do zakresu działania Państwa jak np. Polski Instytut Rozrachunkowy, Komisja Obrotu Towarowego i t. p.

W związku z powyższym Prezydium Rady Ministrów prosi o wydanie podległym instytucjom zarządzenia, by stosowały przy wszelkich wyjazdach za granicę z ich ramienia, czy to delegatów doraźnych, czy też reprezentantów stałych, postanowienia okólnika z dnia 7 maja 1937 r.

(—) J. Jagiełło
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

58.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 kwietnia 1938 r.

o uposażeniu urzędników państwowych w przypadkach poruczenia im czynności wykluczających możność równoczesnego pełnienia zwykłych czynności służbowych.

(Nr Pers. 706-86).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania pismo okólne Ministerstwa Skarbu z dnia 28 marca 1938 r. L. D. III. 308/3/38 o uposażeniu urzędników państwowych w przypadkach powierzenia im czynności, wykluczających możność równoczesnego pełnienia zwykłych czynności służbowych.

(—) inż. Kucharski
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO.

Otrzymują nadto:
Komenda Główna Policji Państwowej,
Dowództwo Korpusu Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny
oraz Biura Personalne Ministerstw:
Komunikacji,
Opieki Społecznej,
Przemysłu i Handlu,
Rolnictwa i Reform Rolnych,
Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 308/3/38.
Warszawa,
dnia 28 marca 1938 r.

Do

wszystkich ministerstw
w/m.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydium Rady Ministrów zarządza co następuje:

Zdarzają się przypadki powierzenia przez władzę urzędnikowi państwowemu w instytucjach, podległych nadzorowi władzy, czynności na czas nieograniczony, wykluczających możność równoczesnego pełnienia czynności służbowych, połączonych z jego stanowiskiem służbowym, np. czynności tymczasowego prezydenta miasta. W tych przypadkach nie doznaje zmiany stosunek służbowy urzędnika, a w konsekwencji nie ma prawnego uzasadnienia do odebrania przysługującego mu uposażenia, mimo faktycznego niepełnienia czynności służbowych, połączonych z jego stanowiskiem służbowym i mimo równoczesnego pobierania wynagrodzenia z tytułu czynności powierzonych, z funduszów instytucji nadzorowanej.

W celu uniknięcia w takich przypadkach wypłacania urzędnikowi, nie wykonującemu normalnych czynności służbowych, uposażenia służbowego, należy powierzenie omawianych wyżej czynności w instytucjach nadzorowanych uzależnić od uprzedniego udzielenia mu bezpłatnego urlopu. Służba pełniona w czasie bezpłatnego urlopu może być w takich przypadkach zaliczona do emerytury na zasadzie art. 98 lit. d) ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. przy zastosowaniu wszystkich innych postanowień tego artykułu.

(—) T. Grodyński
PODSEKRETARZ STANU

59.

PISMO OKÓLNE

z dnia 7 kwietnia 1938 r.

o kumulacji aplikacji sądowej z innymi stanowiskami w służbie państwowej.

(Nr Pers. 105-11).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania pismo okólne Prezydium Rady Ministrów z dnia 21 marca 1938 r. Nr 48-60/20 o kumulacji aplikacji sądowej z innymi stanowiskami w służbie państwowej oraz załączony do tego pisma przedruk zarządzenia okólnego Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 listopada 1937 r. Nr 1379/BP/37.

(—) inż. Kucharski
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

Otrzymują nadto:
Komenda Główna Policji Państwowej,
Dowództwo Korpusu Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny
oraz Biura Personalne Ministerstw:
Komunikacji,
Opieki Społecznej,
Przemysłu i Handlu,
Rolnictwa i Reform Rolnych,
Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW
Nr 48-60/20.
Warszawa, dnia 21 marca 1938 r.

Do

Wszystkich Ministerstw
w Warszawie.

Prezydium Rady Ministrów przesyła przy niniejszym do wiadomości odpis okólnika p. Ministra Sprawiedliwości Nr 1379/BP/37 z dnia 25 listopada 1937 r. w sprawie zajmowania przez aplikantów innych stanowisk w służbie państwowej.

Z treści tego okólnika wynika, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, objęcie stanowiska aplikanta musi być poprzedzone zwolnieniem z poprzedniej służby.

W związku z powyższym należy uznać za niedopuszczalne udzielanie zezwoleń na odbywanie aplikacji sądowej, równocześnie z zajmowaniem urzędu państwowego.

Wprawdzie pod pojęcie „zajmowanie urzędu państwowego", jak to wyjaśnia okólnik p. Ministra Sprawiedliwości, nie podpada praca w charakterze urzędnika kontraktowego, która ma charakter prywatno-prawny, z uwagi jednak na to, że stanowisko aplikanta musi być zawsze traktowane jako zajęcie główne, pozostałe zaś zajęcie—jako uboczne, udzielanie pracownikom kontraktowym zezwolenia na odbywanie aplikacji sądowej należy uznać zasadniczo za niewskazane.

Sposób wyszkolenia prawników administracji rządowej w dziedzinie prawa sądowego będzie uregulowany w specjalnych przepisach, które zostaną wydane przez Ministra Sprawiedliwości.

(—) J. Jagiełło
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI
Warszawa,
dnia 25 listopada 1937 r.
Nr B. P. 12886/37.

PISMO OKÓLNE Nr 1379/BP/37
w sprawie zajmowania przez aplikantów innych stanowisk w służbie państwowej

Do

Panów Prezesów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych.

Doszło do mojej wiadomości, iż odbywa obecnie aplikację szereg osób zajmujących jednocześnie inne stanowiska etatowe w służbie państwowej, nie wyłączając stanowisk oficerów służby stałej. Stan ten jest w wyraźnej sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa. W myśl bowiem § 18 rozp. Ministra Sprawiedliwości o aplikantach i asesorach sądowych z dnia 25 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 95/32, poz. 625) przepisy art. 124-127 prawa o u. s. p. rozciągnięte zostały na aplikantów sądowych. Art. 124 u. s. p. zawiera zakaz kumulacji stanowisk w sądownictwie z jakimikolwiek *urzędami państwowymi* (z wyjątkiem stanowisk profesorów, docentów i lektorów szkół akademickich). Również art. 53 ustawy o państw. służbie cywilnej, z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164), który dopuszcza możność przechodzenia urzędnika do „innego działu zarządu państwowego" nie przewiduje jednoczesnego objęcia służby w dwu różnych działach. Ze zdania końcowego ust. II § 6 cyt. rozp. z dnia 25.X 1932 r., które brzmi: „Osoba, która przechodzi z innego stanowiska w służbie państwowej na stanowisko aplikanta, powinna zgłosić się w ciągu czternastu dni od zwolnienia od obowiązków poprzedniej służby" — wynika wyraźnie, iż objęcie stanowiska aplikanta *musi być poprzedzone* zwolnieniem z poprzedniej służby, czego w praktyce nie zawsze się przestrzega.

Pod pojęcie „zajmowanie urzędu państwowego" w rozumieniu art. 124 u. s. p. nie podpada praca w charakterze urzędnika *kontraktowego*, która ma charakter *prywatno-prawny*.

Uznając przeto wskazany na wstępie stan rzeczy za zupełnie niedopuszczalny, proszę Panów Prezesów o przestrzeganie przy nominacjach aplikantów następujących zasad:

a) aplikantem nie może być mianowana osoba, zajmująca jakikolwiek urząd państwowy, chyba, że *przechodzi* z tego urzędu na stanowisko aplikanta (art. 53 ust. o państw. służbie cywilnej),

b) aplikantowi bezpłatnemu można udzielić zezwolenia na zajęcie uboczne o charakterze prywatnoprawnym, jeżeli jego warunki materialne tego koniecznie wymagają, przy czym *w drodze wyjątku* można zezwolić na zajmowanie stanowiska urzędnika *kontraktowego* w służbie rządowej lub samorządowej w innych działach zarządu państwowego, oczywiście z zachowaniem warunków, wymienionych w art. 125 i 126 u. s. p. oraz § 16 i 17 powoł. rozp. o apl. i ases. *Stanowisko aplikanta musi być jednak zawsze traktowane jako zajęcie główne, pozostałe zaś zajęcie — jako uboczne,*

c) obsadzanie stanowisk sekretarzy sądowych przez aplikantów (wyłącznie egzaminowanych) należy traktować jako *przejście* ze stanowiska aplikanta na stanowisko urzędnika sądowego. *Przejście to samo przez się zupełnie nie zmniejsza szans kondydata do otrzymania nominacji na asesora.*

d) przyjmowanie aplikantów, a więc urzędników zajmujących stanowiska publiczno-prawne, na stanowiska kontraktowych urzędników sądowych, stanowi kumulację zajęć niedopuszczalną. Aplikantowi można natomiast zlecić czynności kancelaryjne (§ 13 ust. II rozp. z dnia 25.I 1932 r.), jednak z zachowaniem warunków mego okólnika z dnia 16.XII 1936 r. Nr BP. 13855/36,

e) *nominację* etatowego urzędnika sądowego na stanowisko aplikanta uważać należy również za przejście na inne stanowisko w rozumieniu art. 53 ustawy o państwowej służbie cywilnej, nie zaś za kumulację tych stanowisk. Nominacja taka powoduje z samego prawa zwolnienie od zajęć poprzednich, co nie wyklucza czasowego zlecenia aplikantowi czynności sekretarskich.

W stosunku do osób, które w chwili obecnej kumulują stanowiska aplikantów z innymi stanowiskami o charakterze publiczno-prawnym, zechcą Panowie Prezesi postąpić, jak następuje:

1) aplikantom, którym do ukończenia aplikacji pozostaje nie więcej, niż 3 miesiące — zezwolić można w drodze wyjątku na dokończenie aplikacji na dotychczasowych warunkach;

2) od pozostałych aplikantów zażądać należy zwolnienia się w ciągu 2 miesięcy ze służby w innym dziale zarządu państwowego, w razie zaś nie uczynienia zadość temu żądaniu — zwolnić aplikanta ze stanowiska na mocy art. 255 § 2 w związku z art. 124 u. s. p.

Dla kontroli zechcą Panowie Prezesi zażądać od *wszystkich* aplikantów, a na przyszłość i od kandydatów na aplikantów, pisemnego oświadczenia się co do tego, czy zajmują poza stanowiskiem aplikanta inne stanowisko o charakterze publiczno-prawnym.

Przy przesyłaniu list aplikantów na dzień 1 stycznia 1938 r. zechcą Panowie Prezesi złożyć sprawozdanie z wykonania powyższych zarządzeń, — ze wskazaniem danych liczbowych, dotyczących zatrudnienia w innych działach zarządu państwowego.

Panów Prezesów Sądów Apelacyjnych proszę o czuwanie nad ścisłym przestrzeganiem zasad niniejszego okólnika, zwłaszcza nad zasadą wyrażoną w p. b) (ustęp końcowy), aby nie było na przyszłość pod żadnym pozorem tolerowane traktowanie aplikacji jako zajęcia ubocznego.

(—) Grabowski
MINISTER

60.

PISMO OKÓLNE

z dnia 7 kwietnia 1938 r.

w sprawie wykonania ustawy o zmianie niektórych przepisów dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

(Nr Pers. 901-71).

Do

Urzędów Wojewódzkich i Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

Podając do wiadomości pismo okólne Ministerstwa Skarbu z dnia 22 marca 1938 r. L. D.

l. 10703/Em/38 w sprawie wykonania ustawy o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o czynienie w razie potrzeby władzom skarbowym wszelkich ułatwień przy wypełnianiu przez nie omówionych w okólniku zadań, a w szczególności o niezwłoczne udzielanie im odpowiedzi na skierowywane do władz administracji ogólnej zapytania, dotyczące kwestyj, których rozstrzygnięcie okaże się niezbędnym dla terminowego ustalenia wysokości zaopatrzeń emerytalnych.

(—) *inż. Kucharski*
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO.

Otrzymują nadto:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Dowództwo Korpusu Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny,
oraz Biura Personalne Ministerstw:
Komunikacji,
Opieki Społecznej,
Przemysłu i Handlu,
Rolnictwa i Reform Rolnych,
Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 10703/Em/38
Warszawa,
dnia 22 marca 1938 r.

Do

Izb Skarbowych: Grodzkiej w Warszawie, we Lwowie, w Poznaniu, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Pocztowej Kasy Oszczędności i Państwowego Zakładu Emerytalnego w Warszawie.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr 17 z dnia 19 marca 1938 r. pod pozycją 125 ogłoszona została ustawa, zmieniająca niektóre przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych. Ustawa ta brzmi jak następuje:*)

— — — — — — — — — — —

I. Zmiany przepisów ustawy emerytalnej.

1) Art. 2 pkt. 1 przytoczonej ustawy zmienia, jak widać, w sposób zasadniczy przepis art. 11 ust. 1 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r., uzależniając dodatkowo przewidziane w tym przepisie doliczenie do wysługi emerytalnej 10-letniego okresu od stwierdzenia, że funkcjonariusz państwowy lub zawodowy wojskowy utracił zdolność do zarobkowania w związku przyczynowym ze służbą. W przypadku nieistnienia takiego związku przyczynowego — doliczenie 10 lat zależy od swobodnego uznania władzy. Ponieważ w myśl art. 7 ustawy powyższa zmiana obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r., przeto nie dotyczy ona funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, z którymi stosunek służbowy został rozwiązany przed tą datą. Uprawnienia osób tej kategorii należy więc rozpatrywać na podstawie art. 11 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 kwietnia 1938 r., choćby nawet dotyczące tych osób orzeczenie Komisji lekarskiej zapadło już po tym terminie.

2) Od dnia 1 kwietnia 1938 r. obowiązuje również zmienione brzmienie art. 29 ust. (1) lit. b) ustawy emerytalnej, w myśl którego funcjonariusz państwowy, uznany przez Komisję lekarską za trwale niezdolnego do służby z powodu ułomności cielesnej, albo z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych, może być przeniesiony z urzędu w stan spoczynku w tym tylko przypadku, gdy Komisja lekarska zarazem zatwierdzi, że utracił on co najmniej 50% zdolności do zarobkowania.

3) Ważną zmianę stanowi przepis art. 2 pkt. 3) ustawy wprowadzający do art. 81 ust. (1) ustawy emerytalnej zastrzeżenie, że z czasu służby w byłych państwach zaborczych do wysługi emerytalnej funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego mogą być w zasadzie wliczane tylko okresy służby rzeczywistej. Od tej zasady ustawa przewiduje wyjątek dla osób odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości", którym nadal służy prawo do wliczenia również okresów, zaliczalnych na zasadzie przepisów emerytalnych odnośnego państwa zaborczego z tytułu korzystniejszego liczenia.

Zmiana ta obowiązuje od dnia 1 lipca 1938 r., przy czym — zgodnie z art. 3 ust. (1) ustawy — stosuje się także do zaopatrzeń emerytalnych „przyznanych przed wejściem w życie ustawy". Pod określeniem tym należy rozumieć również zaopatrzenia tych funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, z którymi stosunek służbowy rozwiązano przed datą powyższą, którym jednak z tych czy innych względów przed wejściem w życie ustawy nie wymierzono zaopatrzenia. Osobom takim należy wymierzyć zaopatrzenie w myśl przepisów obowiązujących w chwili rozwiązania stosunku służbowego, a następnie od dnia 1 lipca 1938 r. ustalić ponownie wymiar zaopatrzenia na ogólnych zasadach. Podobnie należy postępować z zaopatrzeniami wdów i sierot po funkcjonariuszach i emerytach zmarłych przed wejściem w życie ustawy.

II. Ustalenie wymiaru zaopatrzeń emerytalnych.

W myśl przepisu zdania drugiego art. 1 ustawy z dniem wejścia jej w życie, to znaczy od dnia 1 lipca 1938 r. wprowadzone dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listo-

*) treść ustawy opuszczono, patrz przedruki Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 10, str. 136.

pada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 521), ograniczenia, dotyczące sposobu obliczania wysokości zaopatrzenia emerytalnego, przestają obowiązywać również w stosunku do osób, którym zaopatrzenie wymierzono przy zastosowaniu art. 2, bądź przerachowano na zasadzie art. 3 tego dekretu.

W związku z tym zachodzi konieczność poddania rewizji i odpowiedniego ustalenia wysokości zaopatrzeń tych wszystkich osób, na których wysługę emerytalną składają się między innymi okresy służby w byłych państwach zaborczych oraz okresy zweryfikowanej służby lub pracy zawodowej. Wspomnianego ustalenia należy dokonać biorąc pod uwagę omówiony już poprzednio przepis art. 3 ust. (1) ustawy, w myśl którego osobom nieodznaczonym orderem wojskowym "Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości" mogą być uwzględniane jedynie okresy służby rzeczywistej z tytułu ich służby w byłych państwach zaborczych.

Obowiązek ustalenia nowego wymiaru, jeżeli chodzi o zaopatrzenia emerytalne cywilnych funkcjonariuszów wszystkich działów administracji państwowej, pobierających zaopatrzenia na zasadzie ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. oraz pozostałych po tych funkcjonariuszach wdów i sierot spoczywa na Ministerstwie Skarbu lub na upoważnionych przez Ministra Skarbu władzach skarbowych II instancji, zaś jeżeli chodzi o zaopatrzenia wojskowe — na właściwych według art. 46 ustawy emerytalnej władzach wojskowych w porozumieniu z odpowiednią władzą skarbową. Ministerstwo Skarbu ustali wymiar w tych sprawach, w których pierwotny wymiar zaopatrzenia był dokonany bądź przez samo Ministerstwo, bądź przez którąkolwiek z cywilnych władz naczelnych, w pozostałych zaś przypadkach ustalenia wymiaru dokonają Izby Skarbowe. W związku z powyższym Ministerstwo zarządza, ażeby Izby Skarbowe przystąpiły bezzwłocznie do przeglądu posiadanych akt emerytalnych i — po stwierdzeniu, że emeryt (wdowa, sierota) należy do kategorii osób wymienionych na wstępie — aby wydały osobie interesowanej orzeczenie według wzoru załączonego do niniejszego zarządzenia (załącznik Nr. 1 lub Nr 2)*).

W przypadku stwierdzenia, że wymiar zaopatrzenia emerytalnego nie ulegnie zmianie władze wskazane w art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 239) zawiadomią o tym władze asygnujące.

Opisane czynności muszą być zakończone w terminie najpóźniej do dnia 1 czerwca 1938 r., ażeby władze asygnujące na podstawie przesłanych im odpisów orzeczeń oraz wspomnianych zawiadomień mogły dokonać w kartach likwidacyjnych odpowiednich przypisów i na dzień 1 lipca 1938 r. przekazać zaopatrzenia w należnej wysokości to zn. z uwzględnieniem już ewentualnych potrąceń z tytułu opłaty, przewidzianej w art. 4 ustawy.

Na podstawie dokonanego przy tej sposobności ogólnego przeglądu i porównania kart likwidacyjnych z otrzymanymi zawiadomieniami i odpisami orzeczeń władze asygnujące sporządzą wykazy osób, których zaopatrzenie nie uległo zmianie, a co do których brak wspomnianych zawiadomień i wykazy te prześlą władzom wymiarowym, celem skontrolowania, czy odnośne zaopatrzenie nie zostało przy rewizji pominięte.

Co się tyczy zaopatrzeń, otrzymywanych na zasadzie art. 82, 95. 103 i 108 ustawy emerytalnej, to—poczynając od dnia 1 lipca 1938 r.— powinny być one osobom interesowanym przekazywane w wysokości należnej przed dniem 1 kwietnia 1936 r., oczywiście przy odpowiednim zastosowaniu omówionych poniżej przepisów o opłacie.

III. Opłata od zaopatrzeń emerytalnych.

Opłacie unormowanej w art. 4 ustawy podlegają jedynie zaopatrzenia emerytalne wymierzone w punktach, to znaczy przy zastosowaniu właściwych przepisów o uposażeniu czynnym i o wysokości mnożnej, obowiązujących przed dniem 1 lutego 1934 roku. Spośród tej kategorii zaopatrzeń ustawa zwalnia ponadto od opłaty zaopatrzenia:

1) których wysokość wraz z dodatkami nie przekracza: dla emerytów — kwoty 100 zł., dla wdów—kwoty 50 zł., dla sierot zaś—kwoty 25 zł. miesięcznie;

2) osób odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości z Mieczami";

3) zawodowych wojskowych, uznanych za inwalidów wojennych.

W przypadkach, w których po potrąceniu opłaty zaopatrzenie emerytalne spadłoby poniżej normy wolnej ustawowo od potrącenia (100 zł., 50 zł., 25 zł.) — ustawa nakazuje odpowiednie obniżenie opłaty i pobranie jej w kwocie, o którą zaopatrzenie normę tę przekracza.

Zarówno omawiane obniżenie opłaty jak i zwolnienie od niej w przypadku wskazanym pod 1) powinno być oczywiście stosowane z urzędu natomiast w przypadkach wymienionych pod 2) i 3) — jeżeli w aktach brak na to dowodu— zwolnienia od opłaty należy stosować po wykazaniu przez osobę interesowaną, że odpowiada ona wymaganym przez ustawę warunkom.

Opłatę należy obliczać od pełnej wysokości zaopatrzenia emerytelnego (uposażenia emeryta, pensji wdowiej lub sierocej), łącznie ze wszystkimi dodatkami, bez jakichkolwiek potrąceń.

W przypadkach, w których pn zastosowaniu art. 25 ustawy emerytalnej z dnia 11 grud-

---

*) Załączników, jako interesujących wyłącznie władze wymiarowe, nie przedrukowuje się.

nia 1923 r. emeryt otrzymuje tylko część przyznanego uposażenia emerytalnego, opłatę należy obliczyć i potrącić od tej części uposażenia brutto, do której otrzymania emeryt ma prawo. Podobnie należy postąpić w przypadkach zrzeczenia się części uposażenia emerytalnego, obliczając i potrącając opłatę od tej części, której emeryt się nie zrzekł.

W okresie od dnia 1 lipca 1938 r. do końca roku budżetowego opłata wynosi 4%, po czym w następnych latach budżetowych maleje co rok o 1%. Potrącanie opłaty ustaje z dniem 31 marca 1942 r.

Ponieważ stosowanie powyższego przepisu ustawy wymagać będzie corocznie pewnego czasu dla obliczenia każdego wymiaru zaopatrzenia emerytalnego, Ministerstwo zwraca uwagę na konieczność przystępowania do związanej z tym pracy w takich terminach, ażeby wypłata osobom uprawnionym zaopatrzenia następowała bez opóźnień.

IV. Wypełnianie formularzy statystycznych.

W związku z opracowywaną przez Ministerstwo statystyką zaopatrzeń emerytalnych, a zwłaszcza w związku z koniecznością uzupełnienia i skontrolowania zebranego dotychczas w tej dziedzinie materiału, skarbowe władze wymiarowe obowiązane będą wypełnić formularze statystyczne, których wzory wraz z odpowiednią instrukcją otrzymają w dniach najbliższych.

Ponieważ obowiązek wypełnienia wspomnianych formularzy obejmie niemal wszystkie dotychczasowe wymiary zaopatrzeń emerytalnych, przeto wskazane jest, ażeby związane z tym czynności odbywały się jednocześnie z czynnościami, dokonywanymi na zasadzie części II niniejszego zarządzenia to jest nowym ustaleniem wymiaru zaopatrzeń emerytalnych lub też stwierdzeniem, że dany wymiar nie ulega zmianie.

(—) T. Grodyński
PODSEKRETARZ STANU

61.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Towarzystwu „Proświta" we Lwowie pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki oraz chorągwi według załączonych wzorów*).

Odznaka może być używana jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Chorągiew może być używana przy zbiorowych wystąpieniach Zarządu Głównego i jego członków.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 1 zł.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

Równocześnie odmawiam udzielenia pozwolenia na ustanowienie i używanie proporczyków.

Dycyzja niniejsza jako pozostawiona całkowicie swobodnej ocenie władzy, nie wymaga uzasadnienia zgodnie z art. 75 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341).

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

(Warszawa, dnia 23 lutego 1938 r. Nr AP. 3-100).

ZA MINISTRA
(—) Nakonielcznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

*) Nie przedrukowano.

62.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Związkowi Oficerów W. P. w st. sp. (Warszawa, ul. Aleja Szucha 29) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki według załączonego wzoru*).

Odznaka może być używana jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 10 zł za odznakę dużą i 5 zł za odznakę małą.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(Warszawa dnia 29 marca 1938 r. Nr AP. 3-216).

ZA MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

*) Nie przedrukowano.

63.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 4 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Polskiemu Związkowi Przeciwgruźliczemu (Warszawa, ul. Karowa 31) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki honorowej według załączonego wzoru zgodnie z regulaminem, stanowiącym nierozłączną całość niniejszego pozwolenia*).

(Warszawa, dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr AP. 3-121).

ZA MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

64.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam „Stowarzyszeniu Kilińczyków i Enzeterowców" (Warszawa, ul. Al. Jerozolimskie Nr 21 m. 26) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki według załączonego wzoru*).

Odznaka może być używana jako godło stowarzyszenia i jako odznaka członkowska do noszenia w klapie ubrania.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 2 zł 50 gr.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(Warszawa, dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr AP. 3-170).

ZA MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

*) Nie przedrukowano.

*) Nie przedrukowano.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 30 marca Nr 20 Rok 1938

Poz. 161. Ustawa skarbowa z dnia 29 marca 1938 r. na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939.

Poz. 162. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 12 marca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie powierzania czynności wojewódzkich biur Funduszu Pracy związkom samorządowym i innym instytucjom prawnopublicznym.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Związkom samorządowym i innym instytucjom prawnopublicznym mogą być powierzane zarządzeniem Dyrektora Funduszu Pracy, po zasięgnięciu opinii władz nadzorczych tych związków lub instytucyj, wszystkie bądź niektóre czynności wojewódzkich biur Funduszu Pracy w zakresie:

1) zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia;

2) publicznego pośrednictwa pracy i kontroli pracowników umysłowych, pobierających świadczenia na wypadek braku pracy;

3) pomocy doraźnej bezrobotnym;

4) wpłacania zaległości podatkowych równowartością świadczeń w naturze.

(2) W przypadku, gdy opinia władzy nadzorczej zawiera zastrzeżenia, Dyrektor Funduszu Pracy przedstawia sprawę Ministrowi Opieki Społecznej, który rozstrzyga ostatecznie, jednak gdy chodzi o powierzenie czynności związkowi samorządowemu — po porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

(3) Zmiana zarządzenia, wymienionego w ust. (1), następuje w trybie przewidzianym dla jego wydania (ust. (1) i (2)), przy czym zarządzenie o zaprzestaniu wykonywania czynności, określonych w ust. (1), powinno być wydane co najmniej na cztery miesiące naprzód.

§ 2. (1) Władzami nadzorczymi nad związkami samorządowymi, o których mowa w rozporządzeniu niniejszym, są władze nadzorcze w rozumieniu ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294).

(2) W dalszych paragrafach rozporządzenia niniejszego wojewódzkie biuro Funduszu Pracy będzie oznaczone wyrazem „biuro", a związek samorządowy lub inna instytucja prawnopubliczna — wyrazami „instytucja zastępcza".

§ 3. Zarządzenie, wymienione w § 1 ust. (1), powinno zawierać:

1) powołanie się na opinię władzy nadzorczej (§ 1 ust. (1)) względnie na decyzję Ministra Opieki Społecznej (§ 1 ust. (2));

2) upoważnienie instytucji zastępczej do wykonywania w imieniu biura powierzonych jej czynności;

3) określenie przedmiotowego i terytorialnego zakresu działania instytucji zastępczej;

4) wymienienie uprawnień i obowiązków instytucji zastępczej w zakresie powierzonych jej czynności;

5) określenie wysokości wynagrodzenia (§ 5 ust. (1) i (2)).

§ 4. (1) Instytucja zastępcza powinna wykonywać powierzone jej czynności zgodnie z instrukcjami i zarządzeniami biura.

(2) Zarządzenia biura natury ogólnej w zakresie czynności wymienionych w § 1 ust. (1) pkt 3) i 4), wymagają uprzedniego uzgodnienia z wojewodą (Komisarzem Rządu na m. st. Warszawę).

§ 5. (1) Za wykonywanie czynności w zakresie zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia, w szczególności: za prowadzenie wypłaty zasiłków, rejestracji, ewidencji i kontroli zgłaszających się o zasiłki — instytucja zastępcza otrzymuje wynagrodzenie, którego wysokość ustala się w zależności od zakresu wykonywanych czynności. Wynagrodzenie to nie może przekraczać 3% sumy zasiłków wypłaconych w okresie obrachunkowym.

(2) Za wykonywanie czynności w zakresie publicznego pośrednictwa pracy i kontroli pracowników umysłowych, pobierających świadczenia na wypadek braku pracy, instytucja zastępcza otrzymuje wynagrodzenie w wysokości nie przekraczającej 50% wynagrodzenia, przypadającego w myśl ust. (1).

(3) Czynności w zakresie przewidzianym w § 1 ust. (1) pkt 3) i 4) instytucja zastępcza wykonywa w zasadzie bezpłatnie; jednak Minister Opieki Społecznej może na wniosek Dyrektora Funduszu Pracy przyznać instytucji zastępczej ryczałtowe wynagrodzenie za te czynności.

§ 6. (1) Biuro kontroluje działalność instytucji zastępczej w zakresie powierzonych czynności oraz udziela instrukcyj i wydaje zarządzenia uzgadniając je — jeżeli dotyczą spraw natury ogólnej — z wojewodą (Komisarzem Rządu na m. st. Warszawę).

(2) W razie niestosowania się instytucji zastępczej do instrukcyj bądź zarządzeń biura w zakresie powierzonych czynności, biuro wnosi zażalenie do władz nadzorczych tej instytucji.

§ 7. (1) Minister Opieki Społecznej może zwolnić instytucję zastępczą na jej wniosek od wykonywania powierzonych czynności; gdy jednak chodzi o zwolnienie od tych czynności związku samorządowego — Minister Opieki Społecznej działa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

(2) Wniosek o zwolnienie od wykonywania powierzonych czynności instytucja zastępcza przedstawia za pośrednictwem władzy nadzorczej Ministrowi Opieki Społecznej, odpis zaś wniosku kieruje do Dyrektora Funduszu Pracy.

§ 8. (1) Rozporządzenie niniejsze nie narusza uchwał i umów dotyczących powierzenia instytucjom zastępczym przez zarządy obwodowe Funduszu Bezrobocia czynności w zakresie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

(2) Uchwały, wymienione w ust. (1), zachowują moc do chwili: 1) zastąpienia ich przez zarządzenia wydane według przepisów § 1 ust. (1) i (2) lub 2) cofnięcia stosownie do § 1 ust. (3) upoważnienia do wykonywania czynności, udzielonego instytucji zastępczej przez zarząd obwodowy Funduszu Bezrobocia, bądź też 3) zwolnienia instytucji zastępczej od wykonywania tych czynności stosownie do § 7.

§ 9. W okresie lat trzech od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego Minister Opieki Społecznej może na wniosek Dyrektora Funduszu Pracy przyznawać instytucjom zastępczym na obszarze województwa śląskiego wyższe od określonego w § 5 ust. (2) wynagrodzenie za wykonywanie czynności w zakresie publicznego pośrednictwa pracy i kontroli pracowników umysłowych.

§ 10. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 8 września 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w sprawie postępowania zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia przy powierzaniu swych czynności gminom miejskim i wiejskim, powiatowym związkom komunalnym, kasom chorych i innym instytucjom społecznym oraz państwowym urzędom pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 836).

Poz. 163. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 12 marca 1938 r. o zniesieniu komunalnych urzędów pośrednictwa pracy.

Na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849) oraz w związku z §§ 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1923 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej kompetencji b. ministrów pruskich w zakresie pośrednictwa pracy na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 255) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się komunalne urzędy pośrednictwa pracy, utworzone na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 grudnia 1923 r. w przedmiocie przepisów o komunalnym pośrednictwie pracy na te-

renie górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 127, poz. 1050).

§ 2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego publiczne pośrednictwo pracy wykonywać będzie Fundusz Pracy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze nie narusza uprawnień wojewody, wynikających z §§ 6, 12 i 15 ustawy o administracji policji z dnia 11 marca 1850 r. (Zb. u. pr. str. 265) i z § 137 ustawy o ogólnej administracji kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. u. pr. str. 195) do wydawania rozporządzeń, dotyczących publicznego pośrednictwa pracy, a w szczególności do ustanawiania obowiązku pracodawców i pracowników w zakresie zawiadamiania o wolnych miejscach, o obsadzaniu wolnych miejsc i o zmianie miejsc pracy.

§ 4. **(1)** Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 grudnia 1923 r. w przedmiocie przepisów o komunalnym pośrednictwie pracy na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 127, poz. 1050).

Poz. 164. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1938 r. o upoważnieniu urzędów celnych do orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych oraz ustaleniu okręgów ich terytorialnej właściwości.

z 31 marca Nr 21 Rok 1938

Poz. 165. Ustawa z dnia 25 marca 1938 r. o finansowaniu niektórych inwestycyj z funduszów państwowych w okresie do 31 marca 1939 r.

Poz. 166. Ustawa z dnia 25 marca 1938 r. o zaciągnięciu pożyczki na cele inwestycyjne Państwowego Zakładu Higieny.

Poz. 167. Ustawa z dnia 25 marca 1938 r. o obrocie olejem skalnym.

Poz. 168. Ustawa z dnia 25 marca 1938 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Poz. 169. Ustawa z dnia 25 marca 1938 r. o ratyfikacji układu z dnia 30 czerwca 1937 r. między Rzecząpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie płatności, związanych z wierzytelnościami finansowymi.

Poz. 170. Ustawa z dnia 29 marca 1938 r. o konwersji obligacyj 7% pożyczki stabilizacyjnej, opiewających na funty szterlingów.

Poz. 171. Ustawa z dnia 29 marca 1938 r. o przedłużeniu czasowego obniżenia składek za ubezpieczenia społeczne.

Poz. 172. Ustawa z dnia 29 marca 1938 r. o przejęciu przez Skarb Państwa wypłaty dodatku na mieszkanie dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych.

Art. 1. (1) Skarb Państwa przejmuje wypłatę dodatku na mieszkanie dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych, do której obowiązane są gminy w myśl przepisów art. 11 ust. (3) ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 143) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 662), w następujących terminach:

od dnia 1 kwietnia 1938 r. — w gminach wiejskich,

od dnia 1 kwietnia 1939 r. — w miastach nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych,

od dnia 1 kwietnia 1940 r. — w miastach pozostałych.

(2) W przypadku pozbawienia nauczyciela mieszkania, dostarczonego mu przed wejściem w życie ustawy niniejszej w budynku szkolnym lub innym budynku, stanowiącym własność gminy, obowiązek wypłaty dodatku na mieszkanie ciąży na gminie.

Art. 2. (1) Skarb Państwa będzie wypłacał dodatki na mieszkanie nauczycielom, którym gminy dostarczą mieszkań w nowowzniesionych budynkach szkolnych lub w innych nowowzniesionych budynkach, stanowiących własność gminy, jeżeli, budynki te oddano do użytku po dniu 1 kwietnia 1938 r. W tych przypadkach gminom służy prawo pobierania czynszu za udzielone mieszkanie w wysokości, nie przekraczającej otrzymywanego przez nauczyciela dodatku na mieszkanie.

(2) Nie stosuje się przepisu ust. (1) do kierowników (nauczycieli kierujących) publicznych szkół powszechnych, którym dostarczono mieszkań w budynkach szkolnych.

Art. 3. Ustawa niniejsza nie obowiązuje na obszarze województwa śląskiego.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 173. Porozumienie między Polską a Włochami w sprawie działalności włoskich Towarzystw Ubezpieczeń, podpisane w Rzymie dnia 7 czerwca 1937 r.

Poz. 174. Oświadczenie Rządowe z dnia 23 marca 1938 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Włochami w formie not wymienionych w Rzy-

mie dnia 7 czerwca 1937 r., dotyczącego działalności włoskich towarzystw ubezpieczeniowych w Polsce.

Poz. 175. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 marca 1938 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokołu taryfowego między Polską a Estonią z dnia 19 lutego 1938 r.

Poz. 176. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 marca 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Poz. 177. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 marca 1938 r. o przeniesieniu siedziby Izby Rzemieślniczej z Włocławka do Płocka.

Poz. 178. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1938 r. w sprawie oznaczenia papierów wartościowych i ich kursów przy spłacie długów rolniczych.

Poz. 179. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1938 r. o spłacie papierami wartościowymi długów rolniczych objętych układami konwersyjnymi.

Poz. 180. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1938 r. o pomocy Skarbu Państwa dla instytucyj wierzycielskich, zawierających układy konwersyjne.

Poz. 181. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 marca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia o uregulowaniu ceny cukru.

Poz. 182. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1938 r. o sposobie odgradzania posiadłości i działek.

Na podstawie art. 408 pkt 13 art. 416 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) zarządzam co następuje:

I. Ogrodzenia w miastach i osiedlach, w których obowiązują przepisy policyjno-budowlane dla gmin miejskich.

§ 1. (1) Poszczególne posiadłości i działki powinny być odgraniczone od ulic, dróg publicznych oraz placów publicznych ogrodzeniem przewiewnym o wysokości nie przekraczającej 2,5 m.

(2) Ogrodzenie, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych niżej w § 2, może być wykonane w postaci niskiego krawężnika lub poziomych prętów metalowych, bądź barier drewnianych albo zastąpione przez żywopłot czy inne założenie ogrodnicze.

(3) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza, powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może zezwolić na zastosowanie ogrodzenia pełnego, o wysokości przez nią określonej.

§ 2. (1) Przy głównych arteriach komunikacyjnych, biegnących szlakiem dróg państwowych i wojewódzkich, powinno być stosowane lekkie ogrodzenie bez podmurówki, dające się łatwo usunąć.

(2) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza, powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może zezwolić na odstępstwa od przepisu zawartego w ust. (1).

§ 3. (1) Wysokość podmurówki ogrodzenia nie może przekraczać 1 m.

(2) Podmurówka i inne murowane części ogrodzenia powinny być wykonane z kamienia w stanie naturalnym lub obrobionym po kamieniarsku, z betonu, zacieranego na mokro i w ogóle z kamienia sztucznego albo z cegły.

(3) Podmurówka i inne murowane części ogrodzenia z cegły powinny być wykonane z trwałej cegły lub otynkowane albo wyłożone kamieniem w stanie naturalnym, łupanym, bądź obrobionym po kamieniarsku, albo licówką.

(4) Malowanie podmurówki i innych części murowanych ogrodzenia, wykonanych z kamienia naturalnego lub wyłożonych trwałą licówką, jest zabronione.

(5) Przy zastosowaniu zabarwienia otynkowanych części ogrodzenia należy je uskuteczniać przez wmieszanie farby do zaprawy.

§ 4. (1) Metalowe części ogrodzenia należy grafitować lub malować w barwach ciemnych, jak kolor grafitu, ciemnogranatowy, ciemnozielony itp., — o ile te części nie są wykonane z metalu nierdzewiejącego, albo ich powierzchnie nie są utrwalone przez złocenie w ogniu lub w inny odpowiedni sposób.

(2) Ogrodzenie z drzewa powinno być wykonane ze sztachet heblowanych i pomalowane olejno lub inną trwałą farbą na kolor, harmonizujący z krajobrazem oraz z kolorem sąsiednich ogrodzeń i budynków, o ile kolor ten nie szpeci otoczenia.

(3) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może pozwolić na odstępstwa od przepisów ust. (1) i (2), a w szczególności — na pozostawienie drzewa w ogrodzeniu w kolorze naturalnym, ewentualnie z zastrzeżeniem pewnych warunków.

§ 5. (1) Ogrodzenie i odgraniczenie, o których mowa w § 1 ust. (1) i (2), powinny być wykonane w jednakowej wysokości i o jednolitym typie dla ulicy, drogi lub placu albo ich części, przedstawiających element, wyraźnie wyod-

rębniający się z całości, poza tym powinny odpowiadać charakterowi otoczenia i nie powinny powodować zeszpecenia otoczenia albo krajobrazu.

(2) Sposób budowy, zarys, kolor oraz wysokość ogrodzenia, o ile nie zostały ustalone w prowomocnym planie zabudowania, ustala dla całej ulicy, drogi lub placu albo ich pewnego odcinka właściwa władza policyjno - budowlana, określona w art. 385, 388 lub 389 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

§ 6. (1) Niezabudowane place budowlane za zgodą władzy, określonej w art. 385, 388 lub 389 powołanego w § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, mogą być odgraniczone od ulicy prowizorycznym pełnym ogrodzeniem z drzewa o wysokości, wynoszącej co najmniej 1,8 m i co najwyżej 2,5 m.

(2) Ogrodzenia, o których mowa wyżej w ust. (1), powinny odpowiadać warunkom, określonym w § 4.

(3) Nad ogrodzeniem może być zastosowane zabezpieczenie z drutu, umieszczone nie niżej, niż na wysokości 2 m ponad poziomem chodnika, a gdy nie ma chodnika, ponad poziomem otaczającego terenu. Władza może zażądać umieszczenia takiego zebezpieczenia w sposób niewidoczny od strony arterii komunikacyjnej lub placu publicznego.

§ 7. Bramy i furtki w ogrodzeniach powinny być otwierane w kierunku nieruchomości lub działek.

§ 8. (1) Ogrodzenia pomiędzy poszczególnymi posiadłościami i działkami powinny być przewiewne o wysokości, nie przekraczającej 2,50 m.

(2) W razie, gdy ogrodzenie jest wzniesione na podmurówce, wysokość podmurówki nie może przekraczać 1 m.

(3) Nad ogrodzeniem może być urządzone zabezpieczenie z drutu, umieszczone nie niżej, jak 2 m nad poziomem terenu.

(4) Części ogrodzenia, widoczne z ulic, dróg, placów publicznych i szlaków turystycznych, powinny być dostosowane pod względem konstrukcji i wyglądu do ogrodzenia przy tych ulicach, placach i drogach.

§ 9. Zabrania się budowania ogrodzeń w sposób, zagrażający bezpieczeństwu życia i zdrowia ludzkiego oraz zwierząt domowych. W szczególności, zabrania się pokrywania powierzchni murowanych części ogrodzeń — bitym szkłem.

II. Ogrodzenia w osiedlach, w których obowiązują przepisy policyjno - budowlane dla gmin wiejskich.

§ 10. Poszczególne posiadłości i działki, położone w obrębie osiedli, oraz zagrody, znajdujące się poza obrębem osiedli, mieszczące budynki mieszkalne lub gospodarskie, powinny być odgraniczone od dróg publicznych ogrodzeniem o wysokości, wynoszącej co najmniej 1 m i co najwyżej 2,5 m.

§ 11. (1) Ogrodzenia, o których mowa w § 10, powinny być wykonane ze sztachet metalowych lub drewnianych, z siatki drucianej, z plecionki drewnianej, w postaci barier poziomych, z muru wykonanego z kamienia naturalnego, łupanego lub obrobionego po kamieniarsku, z muru otynkowanego, wreszcie z betonu zacieranego na mokro. Ogrodzenia mogą być zastąpione przez żywopłot albo inne założenie ogrodnicze.

(2) Władza, określona w art. 389 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli, może zezwolić na zastosowanie ogrodzenia lub odgraniczenia, określonego w § 1 ust. (2).

§ 12. (1) Ogrodzenie w postaci muru z cegły powinno być otynkowane.

(2) Przepis ust. (1) nie ma zastosowania, do ogrodzenia, wykonanego z trwałej cegły lub obłożonego kamieniem albo licówką.

§ 13. (1) Zabezpieczenie metalowych części ogrodzenia powinno być uskutecznione w sposób, określony w § 4 ust. (1).

(2) W razie użycia drzewa do ogrodzenia, drzewo może być pozostawione w kolorze naturalnym, albo impregnowane (np. carbolineum) albo malowane farbą olejną lub inną trwałą farbą bez połysku.

(3) Do malowania nie wolno używać kolorów rażących i o barwie zimnej, a w szczególności — nie wolno używać barw: czerwonej, niebieskiej, jasnozielonej, jasnożółtej, białej.

§ 14. Przy malowaniu ogrodzeń z muru mają zastosowanie przepisy § 3 ust. (4) i (5).

§ 15. Sposób budowy i wygląd ogrodzeń w całym osiedlu powinien być jednolity dla ulicy, drogi lub placu albo ich części, przedstawiających element wyraźnie wyodrębniający się z całości; poza tym powinien odpowiadać otoczeniu i nie powinien powodować zeszpecenia otoczenia albo krajobrazu.

§ 16. Części ogrodzeń pomiędzy posiadłościami, widoczne z dróg publicznych i szlaków turystycznych, powinny być dostosowane pod względem konstrukcji i wyglądu do ogrodzeń przy drogach publicznych.

§ 17. Przy budowie ogrodzeń, przewidzianych w §§ 10 — 16, mają zastosowanie przepisy § 9.

III. Przepisy końcowe.

§ 18. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne z przepisami tego rozporządzenia.

(3) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do nieruchomości państwowych, kolejowych oraz użytkowanych przez władze wojskowe.

§ 19. (1) Istniejące ogrodzenia, z wyjątkiem przypadków, określonych niżej w ust. (2), powinny być dostosowane do przepisów rozporządzenia niniejszego:

a) ogrodzenia na posiadłościach i działkach zabudowanych: w gminach miejskich — w 2 lata, w gminach wiejskich — w 3 lata od dnia ogłoszenia rozporządzenia niniejszego;

b) ogrodzenia na posiadłościach i działkach niezabudowanych — w 3 lata od tejże daty.

(2) Ogrodzenia, wzniesione po dniu 1 stycznia 1935 r., powinny być dostosowane do przepisów rozporządzenia niniejszego w 5 lat od dnia jego ogłoszenia.

Poz. 183. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 marca 1938 r. o rozszerzeniu granic miasta Lidy w powiecie lidzkim województwie nowogródzkim.

Poz. 184. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o umorzeniu zaległości w zasadniczym podatku wojskowym.

Na podstawie art. 2 pkt 1 i art. 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Umarza się w całości wszystkie zaległości w zasadniczym podatku wojskowym, wymierzanym na rzecz gmin za lata podatkowe do roku 1936 włącznie.

(2) Umarza się również odsetki, odsetki ulgowe i koszty egzekucyjne, przypadające od zaległości wymienionych w ust. (1).

(3) Zaległości wymienione w ust. (1) podlegają umorzeniu bez względu na to, czy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego znajdują się w toku postępowania odwoławczego lub przymusowego ściągania, czy też były odroczone lub rozłożone na raty.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 185. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1938 r. o uzupełnieniu wykazu miast, wymienionych w art. 364 ust. (3) prawa budowlanego.

Na podstawie art. 364 ust. (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405) zarządzam co następuje:

§ 1. Wykaz miast, wymienionych w art. 364 ust. (3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) uzupełnia się przez dodanie miasta Gdyni.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 186. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 marca 1938 r. o podziałce, przepisanej dla planów pól górniczych.

Poz. 187. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 marca 1938 r. o wykonywaniu pomiarów i sporządzaniu planów pól górniczych.

Poz. 188. Rozporządzenie Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1938 r. o zniesieniu niektórych powiatowych urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 3 ust. (2) oraz art. 35 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 60) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się powiatowe urzędy rozjemcze do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich:

w Chrzanowie w województwie krakowskim,

w Rawie Ruskiej w województwie lwowskim,

w Słonimie i Wołożynie w województwie nowogródzkim,

w Drohiczynie i Kosowie w województwie poleskim,

w Kartuzach, Tczewie, Toruniu i Tucholi w województwie pomorskim,

w Radziechowie i Zborowie w województwie tarnopolskim,

w Brasławiu, Oszmianie i Wilejce w województwie wileńskim.

§ 2. Rozszerza się właściwość powiatowych urzędów rozjemczych:

w Krakowie na obszar powiatu chrzanowskiego,

w Żółkwi na obszar powiatu rawskiego,

w Baranowiczach na obszar powiatu słonimskiego,

w Lidzie na obszar powiatu wołożyńskiego,

w Wejherowie na obszar powiatu kartuskiego,

w Starogardzie na obszar powiatu tczewskiego,

w Chełmnie na obszar powiatu toruńskiego,

w Chojnicach na obszar powiatu tucholskiego,

w Pińsku na obszar powiatu drohickiego,

w Prużanie na obszar powiatu kosowskiego,

w Złoczowie na obszar powiatu radziechowskiego i zborowskiego,

w Święcianach na obszar powiatu brasławskiego,

w Wilnie na obszar powiatu oszmiańskiego,

w Mołodecznie na obszar powiatu wilejskiego,

§ 3. Sprawy wniesione do powiatowych urzędów rozjemczych wymienionych w § 1, które do dnia 1 kwietnia 1938 r. nie zostaną przez te urzędy załatwione ostatecznie, winny być z urzędu przekazane powiatowym urzędom rozjemczym, których właściwość ustala przepis § 2; urzędom tym będą również przekazane wszelkie akta i księgi zniesionych powiatowych urzędów rozjemczych.

Od spraw przekazanych nie pobiera się opłat, jeżeli opłaty zostały uiszczone w powiatowym urzędzie rozjemczym, do którego sprawa została wniesiona.

§ 4. Powiatowe związki samorządowe powiatów, w których urzędy rozjemcze zostały zniesione, przekażą odpowiednio powiatowym związkom samorządowym, w siedzibach których działają urzędy rozjemcze przejmujące agendy urzędów zniesionych — całą sumę należności z tytułu wpisów opłat kancelaryjnych i nierozchodowanych dotąd kosztów postępowania, pobranych w sprawach nie załatwionych przez zniesiony urząd rozjemczy.

Przekazaniu ulegnie również wszelka nadwyżka ponad kwoty określone w ustępie poprzedzającym, jeżeli pozostaje ona na rachunku zniesionego urzędu rozjemczego w powiatowym związku samorządowym.

Przekazane kwoty zapisane będą na dobro rachunku urzędu rozjemczego, który przejął agendy urzędu zniesionego.

§ 5. Ewentualne niedobory powiatowego urzędu rozjemczego, działającego na terenie dwóch lub więcej powiatów, pokrywają wszystkie interesowane wydziały powiatowe. Udział w kwocie potrzebnych w tym celu dopłat pozostawać będzie w stosunku prostym do sumy wpływów z tytułu wpisów, opłat kancelaryjnych i innych, jakie wniesiono z danego powiatu. Rozrachunek między wymienionymi powiatowymi związkami samorządowymi dokonywa się każdego kwartału roku budżetowego po przedłożeniu rozliczenia przez powiatowy związek samorządowy, w siedzibie którego działa urząd rozjemczy.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Poz. 189. Rozporządzenie Ministrów Opieki Społecznej i Skarbu z dnia 23 marca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie art. 6 i 77 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 31) zmienionej art. 121 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 522) i ustawą z dnia 14 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 225) zarządza się co następuje:

§ 1. Władzami powołanymi do przyjmowania roszczeń do zaopatrzenia inwalidów i wniosków o uznanie osób za zaginione bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych, tudzież do przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w tych sprawach, są następujące powiatowe władze administracji ogólnej, które sprawy te załatwiają przy pomocy referatów spraw inwalidzkich:

1 na obszarze miasta st. Warszawy — starosta grodzki południowo-warszawski — dla osób zamieszkałych w m. st. Warszawie;

2. w województwie białostockim — starosta powiatowy białostocki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa białostockiego;

3. w województwie kieleckim — starosta powiatowy kielecki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa kieleckiego;

4. w województwie krakowskim —

a) starosta powiatowy krakowski — dla osób zamieszkałych w m. Krakowie i w powiatach: krakowskim, bialskim, chrzanowskim, myślenickim, wadowickim i żywieckim;

b) starosta powiatowy tarnowski — dla osób zamieszkałych w powiatach: tarnowskim, bocheńskim, brzeskim, dąbrowskim, dębickim i mieleckim;

c) starosta powiatowy nowosądecki — dla osób zamieszkałych w powiatach: nowosądeckim, gorlickim, jasielskim, limanowskim i nowotarskim;

5. w województwie lubelskim — starosta powiatowy lubelski — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa lubelskiego;

6. w województwie lwowskim —

a) starosta powiatowy lwowski — dla osób zamieszkałych w m. Lwowie i w powiatach: lwowskim, bobreckim, drohobyckim, gródeckim, jaworowskim, rawskim, rudeckim, samborskim, sokalskim, turczańskim i żółkiewskim;

b) starosta powiatowy przemyski — dla osób zamieszkałych w powiatach: przemyskim, brzozowskim, dobromilskim, jarosławskim, kolbuszowskim, krośnieńskim, leskim, lubaczowskim, łańcuckim, mościskim, niżańskim, przeworskim, rzeszowskim, sanockim i tarnobrzeskim;

7. w województwie łódzkim — starosta powiatowy łódzki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa łódzkiego.

8. w województwie nowogródzkim — starosta powiatowy nowogródzki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa nowogródzkiego;

9. w województwie poleskim — starosta powiatowy piński — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa poleskiego;

10. w województwie pomorskim —

a) starosta powiatowy toruński — dla osób zamieszkałych w m. Toruniu i Grudziądzu oraz w powiatach: toruńskim, grudziądzkim, brodnickim, chełmińskim, lipnowskim, nieszawskim, lubawskim, rypińskim, wąbrzeskim i włocławskim;

b) starosta powiatowy bydgoski — dla osób zamieszkałych w m. Bydgoszczy i Inowrocławiu oraz w powiatach: bydgoskim, inowrocławskim, szubińskim, świeckim i wyrzyskim;

c) starosta powiatowy starogardzki — dla osób zamieszkałych w powiatach: starogardzkim, chojnickim, kartuskim, kościerskim, morskim, sępoleńskim, tczewskim, tucholskim i w m. Gdyni;

11. w województwie poznańskim —

a) starosta powiatowy poznański — dla osób zamieszkałych w m. Poznaniu i w powiatach: poznańskim, chodzieskim, czarnkowskim, kościańskim, międzychodzkim, nowotomyskim, obornickim, szamotulskim, średzkim, śremskim i wolsztyńskim;

b) starosta powiatowy ostrowski—dla osób zamieszkałych w powiatach: ostrowskim, gostyńskim, jarocińskim, kaliskim, kępińskim, krotoszyńskim, leszczyńskim, rawickim i tureckim;

c) starosta powiatowy gnieźnieński — dla osób zamieszkałych w m. Gnieźnie i w powiatach: gnieźnieńskim, kolskim, konińskim, mogileńskim, wągrowieckim, wrzesińskim i żnińskim;

12. w województwie stanisławowskim—starosta powiatowy stanisławowski — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa stanisławowskiego;

13. w województwie śląskim —

a) starosta powiatowy katowicki—dla osób zamieszkałych w m. Katowicach i Chorzowie oraz w powiatach: katowickim, lublinieckim, świętochłowickim i tarnogórskim;

b) starosta powiatowy pszczyński — dla osób zamieszkałych w powiatach: pszczyńskim, bielskim, cieszyńskim i rybnickim;

14. w województwie tarnopolskim — starosta powiatowy tarnopolski — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa tarnopolskiego;

15. w województwie warszawskim — starosta powiatowy warszawski — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa warszawskiego;

16. w województwie wileńskim — starosta powiatowy wileński — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa wileńskiego;

17. w województwie wołyńskim — starosta powiatowy łucki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa wołyńskiego.

§ 2. Władzami powołanymi do orzekania o związku przyczynowym uszkodzenia zdrowia ze służbą wojskową, o stopniu utraty zdolności zarobkowej spowodowanej tym uszkodzeniem, oraz o prawie do dodatku na pielęgnację i o wysokości tego dodatku, jako też o zaginięciu bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych są inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie w pierwszej, a inwalidzkie komisje odwoławcze w drugiej i ostatniej instancji.

§ 3. Inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie urzędują przy powiatowych władzach administracji ogólnej, wyszczególnionych w § 1, i są miejscowo właściwe dla osób, zamieszkałych w odpowiednich okręgach podanych w tymże paragrafie, a inwalidzkie komisje odwoławcze urzędują przy wszystkich wojewódzkich władzach administracji ogólnej.

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

(2) Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministrów: Opieki Społecznej, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 30 października 1933 r. w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego (Dz. U. R. P. Nr 96 poz. 740).

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 29 marca Nr 72 Rok 1938

Poz. 88. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 89. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 90. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 91. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

z 30 marca Nr 73 Rok 1938

Poz. 92. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 marca 1938 r. w sprawie opłat na rzecz Kasy Bratniej Zagłębia Dąbrowskiego w II kwartale 1938 r.

Poz. 93. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 marca 1938 r. w sprawie mianowania radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej w Sosnowcu.

Poz. 94. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 marca 1938 r. w sprawie mianowania radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej w Katowicach.

Poz. 95. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 24 marca 1938 r. w sprawie terytorialnego ograniczenia w wykonywaniu przemysłu okrężnego w województwie poznańskim.

z 31 marca Nr 74 Rok 1938

Poz. 96. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 97. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 24 marca 1938 r. o wartości jednego grama czystego złota.

z 1 kwietnia Nr 75 Rok 1938

Poz. 98. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji zwyczajnej Senatu.

Poz. 99. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji zwyczajnej Sejmu.

Poz. 100. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 101. Zarządzenie o nadaniu Srebrne- i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 102. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 marca 1938 r. o zmianie statutu Izby Rzemieślniczej w Toruniu.

z 2 kwietnia Nr 76 Rok 1938

Poz. 103. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 104. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 105. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 106. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

z 4 kwietnia Nr 77 Rok 1938

Poz. 107. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 108. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 109. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 24 marca 1938 r. N. D. III. 3632/4/38 w sprawie zmiany instrukcji o obrotach kas urzędów skarbowych za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

z 5 kwietnia Nr 78 Rok 1938

Poz. 110. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 111. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 marca 1938 r. o organach i kierownictwie przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej.

Na podstawie § 5 pkt 2, § 7, 11, 14 i 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 73) zarządzam co następuje:

1. Organami obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej są straże pożarne: ochotnicze, przymusowe, zawodowe i prywatne oraz okręgowe pogotowia pożarne.

2. Kierownictwo przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej sprawują organa inspekcyjne i instrukcyjne (Korpus Techniczny) Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Kierownictwo, o którym mowa w pkt 2 niniejszego zarządzenia, wykonywują organa inspekcyjne i instrukcyjne przez:

a) organizowanie i prowadzenie wyszkolenia w obronie przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej,

b) czuwanie nad gotowością bojową straży i okręgowych pogotowi pożarnych w dziedzinie obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej,

c) stawianie wniosków co do zaopatrzenia straży i pogotowi w sprzęt techniczny dla potrzeb obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej,

d) wydawanie opinii fachowych przy nabywaniu przez gminy, przedsiębiorstwa, zakłady, instytucje, straże lub pogotowia sprzętu technicznego dla potrzeb obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej.

4. Kierownictwo przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej wykonywanych przez straże pożarne zawodowe w gminach miejskich, liczących ponad 200.000 mieszkańców, sprawuje Inspektor Naczelny Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej, a w gminach miejskich, liczących od 40.000 do 200.000 mieszkańców — właściwi terytorialnie inspektorzy wojewódzcy Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

W pozostałych gminach kierownictwo przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej sprawują właściwi terytorialnie instruktorzy powiatowi Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Na wniosek właściwych wojewodów kierownictwo przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej, wykonywanych przez straże pożarne zawodowe w gminach miejskich, liczących ponad 40.000 mieszkańców, może być przez Ministra Spraw Wewnętrznych przekazane Inspektorowi Naczelnemu Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 6 kwietnia Nr 79 Rok 1938

Poz. 112. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 marca 1938 r. w sprawie zatwierdzenia taryfy składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych.

z 7 kwietnia Nr 80 Rok 1938

Poz. 113. Instrukcja Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 marca 1938 r. o wykonywaniu pomiarów pól górniczych.

z 8 kwietnia Nr 81 Rok 1938

Poz. 114. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 115. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 116. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 1 kwietnia 1938 r. w sprawie wylosowanych numerów obligacji serii I 4% państwowej renty złotej.

Poz. 117. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 2 kwietnia 1938 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

III. Inne wydawnictwa.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu

Nr 9 z dnia 31 marca 1938 r.

Poz. 221.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 29 marca 1938 r. L. B. P. 3382 Gosp. 38 w sprawie doręczania pism władz skarbowych za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i wszystkich urzędów skarbowych.

W uzupełnieniu okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 26 lutego 1938 r. L. B. P. 1738/Gosp./38 w sprawie doręczania pism władz skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 164) — Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Doręczanie pism władz skarbowych odbywa się:

A. przez własne organa,

B. przez pocztę,

C. przez organa gminne w miejscowościach, w których nie zorganizowano pocztowej służby doręczeń.

A. Doręczanie przez organa własne.

Doręczanie pism przez organa własne (gońców, roznosicieli) może być stosowane wyłącznie w miastach, będących siedzibami Izb Skarbowych.

W innych miejscowościach wszelkie pisma władz skarbowych winny być doręczane przez pocztę, względnie za pośrednictwem gmin, stosownie do postanowień okólnika z dnia 26 lutego 1938 r. L. B. P. 1738/Gosp./38.

Pisma, które mają być doręczane przez organa własne, wpisuje urzędnik prowadzący kancelarię przez kalkę do książki doręczeń (wzór Nr 1).

Jedna karta książki doręczeń po wyrwaniu powinna być doręczona organowi doręczającemu wraz z pismami, odbitka zaś kalkowa pozostaje w książce doręczeń.

Organ doręczający obowiązany jest stwierdzić własnoręcznym podpisem w książce doręczeń otrzymanie pism celem ich doręczenia.

W miarę zwracania przez organ doręczający dowodów doręczeń — urzędnik prowadzący kancelarię skreśla odpowiednie numery pism w książce doręczeń oraz w odbitce wręczonej organowi doręczającemu.

B. Doręczanie przez pocztę.

Wysyłanie pism przez pocztę odbywa się w trybie przewidzianym dla doręczania pism za zwrotnym poświadczeniem odbioru (doręczenia).

Urzędnik prowadzący kancelarię zapisuje pisma mające być wysłane przez pocztę do książki nadawczej przesyłek pocztowych zwykłych za zwrotnym poświadczeniem odbioru (wzór Nr 2).

Książka nadawcza służy równocześnie jako kontrola nadawanych przez władze skarbowe przesyłek pocztowych zwykłych oraz otrzymywanych z urzędu pocztowego zwrotnych poświadczeń odbioru.

Urzędnik prowadzący kancelarię wciąga każde pismo które ma być doręczone przez pocztę, do książki nadawczej. Pisma należy wciągać wg poszczególnych referatów (oddziałów), a w referatach (oddziałach) możliwie według rodzaju pisma (nakazy płatnicze, zawiadomienia o orzeczeniach na odwołania, wezwania, postanowienia o ulgach podatkowych, upomnienia egzekucyjne itp.).

Prowadzi się jedną książkę nadawczą dla urzędu skarbowego (izby skarbowej).

Jeżeli chodzi o nakazy płatnicze, wystarcza podanie w rubryce 2 książki nadawczej Nr rejestru wymiarowego; o ile zaś chodzi o upomnienia egzekucyjne wysyłane przez kasę urzędu skarbowego — Nr upomnienia.

Równocześnie z wciągnięciem danego pisma do pocztowej książki nadawczej urzędnik prowadzący kancelarię oznacza numeratorem, w dolnym lewym rogu dowodu doręczenia pisma, Nr kolejny książki nadawczej.

Po otrzymaniu zwrotnego poświadczenia odbioru należy w rubr. 5 książki nadawczej odnotować datę wpływu dowodu doręczenia a w rubr. 1 skreślić czerwonym ołówkiem dany Nr kolejny.

Po upływie 14 dni od daty wysłania pisma urzędnik prowadzący kancelarię sprawdza wg książki nadawczej których dowodów doręczeń urząd pocztowy nie zwrócił i wysyła do tego

urzędu pismo ponaglające zwrot dowodów doręczeń (według wzoru Nr 3) równocześnie odnotowując ponaglenie w rubr. 6 (Uwagi) książki nadawczej słowami: „ponagl. dn. . . . 193. .“.

Odpowiednią ilość książek nadawczych oraz ponagleń urzędy i izby skarbowe otrzymają bezpośrednio z Ministerstwa Skarbu.

C. Doręczanie pism przez gminy.

Doręczanie pism przez gminy winno być stosowane jedynie w miejscowościach, w których nie ma zorganizowanej pocztowej służby doręczeń.

Urzędnik prowadzący kancelarię wpisuje pismo do książki doręczeń pism przez gminy (wzór Nr 4) przez kalkę dla każdej gminy na oddzielnej karcie książki doręczeń.

Pierwsza karta pozostaje w książce doręczeń, odbitka zaś kalkowa powinna być przesłana do właściwego zarządu gminy jako pismo zlecające doręczenie wraz z pismami zleconymi do doręczenia.

Każda książka doręczeń zawiera 100 podwójnych kart. Karta podwójna składa się z oryginału karty i odbitki kalkowej.

Każda karta ma osobny kolejny numer (odbitka kalkowa ma ten sam numer co oryginał). Przesyłki wpisuje się według kolejnej numeracji, odrębnej dla każdej karty.

Sposób wciągania pism do książki doręczeń, notowania zwróconych przez zarządy gmin dowodów doręczeń oraz oznaczania bieżącej numeracji kolejnego numeru książki nadawczej— następuje jak przy doręczaniu pism przez pocztę z tym, że na dowodzie doręczenia obok numeru kolejnego książki doręczeń należy umieścić również numer karty książki (np. 19/K. 368).

W podobny sposób następuje również ponaglenie zarządu gminy o zwrot dowodów doręczeń (wzór Nr 5).

Nakład książki doręczeń (wzór Nr 4), wzoru pisma zarządu gminy, zwracającego władzy skarbowej poświadczenia odbioru (wzór Nr 6) oraz ponaglenia zarządu gminy o zwrot dowodów doręczeń (wzór Nr 5). — Ministerstwo Skarbu zarządza równocześnie.

Obowiązkiem urzędnika prowadzącego kancelarię, poza obowiązkami przytoczonymi wyżej pod A, B i C jest:

1) oznaczyć pisma, które mają być doręczone przez pocztę, napisem (pieczątką) na stronie adresowej: „Zwykła za zwrotnym poświadczeniem odbioru“ lub „Polecona za zwrotnym poświadczeniem odbioru“. Zaznacza się, że z reguły wszelkie pisma władz skarbowych, jak nakazy płatnicze, wezwania, ponaglenia, upomnienia itp. winny być przesyłane jako zwykłe za zwrotnym poświadczeniem odbioru, polecenie zaś może być stosowane jedynie w wyjątkowych wypadkach, przy czym do nadawania korespondencji poleconej należy używać pocztowej księgi nadawczej według wzoru ustalonego przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów;

2) na odwrocie wypełnionych czytelnie „dowodów doręczenia“, oddzielonych zazwyczaj od właściwych pism perforacją, nakleić kartkę zwrotnego poświadczenia odbioru z napisem: „Postępowanie administracyjne“ (wzór 7 — na papierze białym) lub z napisem: „Postępowanie podatkowe“ (tj. według przepisów ordynacji podatkowej) (wzór 8 — na papierze seledynowym) — celem wskazania, jakie przepisy w sprawie doręczeń powinien zastosować organ doręczający (poczta lub gmina).

Dowody doręczenia winny zawierać w lewym górnym rogu nazwę i **dokładny adres** urzędu skarbowego względnie izby skarbowej, a ponadto imię i nazwisko adresata oraz jego dokładny adres.

Pismo winno być tak złożone, aby zwrotne poświadczenie odbioru znajdowało się zawsze na zewnątrz przesyłki.

Nakład zwrotnych poświadczeń odbioru (wzór 7 i 8) *) Ministerstwo Skarbu zarządza równocześnie.

Przypomina się, że wszelkie pisma wysyłane w zakresie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) powinny być doręczane, zgodnie z § 50 tego rozporządzenia, w trybie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341);

3) zaopatrzyć pisma w adnotację (pieczątkę): „Dosłać“ w przypadku, gdy adresat zmienił miejsce zamieszkania lub pobytu, a władza skarbowa nadająca pismo pragnie, aby pismo to zostało przez organa pocztowe dosłane do nowego miejsca zamieszkania lub pobytu adresata.

Zasadniczo „dosłanie“ powinno nastąpić we wszystkich przypadkach doręczeń z wyjątkiem tych przypadków, gdy pismo zawiera wezwanie do osobistego stawiennictwa świadków i biegłych w urzędzie skarbowym. W tych bowiem przypadkach władze skarbowe mogłyby być narażone na znaczne koszty z tytułu zwrotu niezbędnych kosztów podróży oraz diet, wyższych od normalnych właśnie z powodu zmiany miejsca zamieszkania lub pobytu świadka lub biegłego.

„Dosłanie“ nie powinno w zasadzie mieć miejsca również, gdy pismo zawiera wezwanie do osobistego stawiennictwa płatnika.

W tych wszystkich wypadkach, gdy **dosłanie nie powinno nastąpić,** należy pismo zaopatrzyć w adnotację (pieczątkę): **„Nie dosyłać“.**

Podany w niniejszym zarządzeniu tryb postępowania obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r.

p. o. Dyrektora Biura Personalnego:
(—) *Dr W. Marynowski.*

---

*) Załączniki przedrukowano częściowo.

(władza skarbowa)

.................................dnia.................................. 193.... r.

Nr. karty ....

Do

Zarządu Gminy

w ....

Przesyła się .... niżej wyszczególnionych pism z prośbą o doręczenie tychże za zwrotnym poświadczeniem odbioru, które należy zwrócić bezzwłocznie Urzędowi Skarbowemu — Izbie Skarbowej — po doręczeniu pism adresatom.

Kierownik Kancelarii

Nr. kolejny przesyłki	Nr. pisma	Znak referatu	Data zwrotu poświadczenia odbioru	Uwagi	Nr. kolejny przesyłki	Nr. pisma	Znak referatu	Data zwrotu poświadczenia odbioru	Uwagi
1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
1					21				
2					22				
3					23				
4					24				
5					25				
6					26				

Str. 1.

(Władza Skarbowa)

..................................., dnia .... 193..... r.

Do

Zarządu Gminy

w ....

Urząd Skarbowy — Izba Skarbowa — prosi o rychły zwrot nie nadesłanych dotychczas dowodów doręczenia z przesłanych Zarządowi Gminy następujących pism urzędowych za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Kierownik Kancelarii

Poz. bieżąca	Nr kolejny karty	Nr kolejny przesyłki w karcie	IMIĘ I NAZWISKO ADRESATA	ADRES	Nr nadanego pisma	Przesłano Zarządowi Gminy w dniu
1	2	3	4	5	6	7

Str. 2.

Poz. bieżąca	Nr kolejny karty	Nr kolejny przesyłki w karcie	IMIĘ I NAZWISKO ADRESATA	ADRES	Nr nadanego pisma	Przesłano Zarządowi Gminy w dniu
1	2	3	4	5	6	7

ZARZĄD GMINY dnia .... 193...... r.

w ....

Urzędowi Skarbowemu
Izbie Skarbowej

w ....

Zwraca się .... zwrotnych poświadczeń odbioru pism przesłanych przez .... Urząd Skarbowy — Izbę Skarbową — w dniu .... Nr. karty .... pod poz. poz.: ....

....

....

Załączniki

M. Sk. Nr. 1036 -- Kanc. 6 do L. B. P. 3382/gosp./38

Pismo Zarządu gminy zwracające poświadczenia odbioru.

Postępowanie administracyjne.

Pismo

A) doręczyłem dnia .... 19.......... r. o godz.
  a) adresatowi osobiście, który pismo przyjął.
  b) adresatowi osobiście, który odmówił przyjęcia.
  c) z powodu nieobecności adresata p. .... jako dorosłemu domownikowi (zarządcy nieruchomości, przedsiębiorstwa adresata, pracownikowi adresata, rządcy, dozorcy domu adresata, sąsiadowi adresata), który pismo przyjął,
  d) z powodu nieobecności adresata, oraz osób którymby pismo można było dla adresata zostawić (oraz odmowy przyjęcia pisma przez osoby, którymby pismo można było zostawić dla adresata) — w ten sposób, że złożyłem pismo w .... zawiadamiając o tym adresata drogą wywieszenia zawiadomienia na drzwiach nieruchomości .... jako miejsca .... oraz w ....

B) nie mogłem doręczyć z powodu:
  a) śmierci adresata,
  b) iż adresat we wskazanym domu nie jest znany,
  c) adresat opuścił wskazany dom na stałe — przenosząc się do ....
  d) iż adresat opuścił wskazany dom na stałe, wynosząc się do miejscowości, której ustalić nie mogłem.

....
(podpis doręczającego)

M. Sk. Nr 1037—Kanc. 7 do L. B P. 3382/gosp./38

Zwrotne poświadcz. odbioru pisma (postęp. admin.)

Postępowanie podatkowe.

Pismo:

A) doręczyłem dnia .... 19.......... r. o godz. ....
  a) adresatowi osobiście, który pismo przyjął,
  b) adresatowi osobiście, który odmówił przyjęcia,
  c) z powodu nieobecności adresata p. .... jako dorosłemu członkowi rodziny, domownikowi adresata, osobie zarządzającej majątkiem, przedsiębiorstwem, pracownikowi adresata,—który pismo przyjął — odmówił przyjęcia;

B) nie mogłem doręczyć z powodu:
  a) śmierci adresata,
  b) iż adresat we wskazanym domu nie jest znany,
  c) adresat opuścił wskazany dom na stałe—przenosząc się czasowo do ....
  d) iż adresat opuścił wskazany dom na stałe, wynosząc się do miejscowości której ustalić nie mogłem.

....
(podpis doręczającego)

M. Sk. Nr. 1038—Kanc. 8 do L. B. P. 3382/gosp./38

Zwrotne poświadcz. odbioru pisma (postęp. podatk.)

Poz. 230.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 18 marca 1938 r. L. D. V. 4309 3/38 w sprawie stosowania art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości.

Do

wszystkich izb skarbowych oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z wątpliwościami w sprawie stosowania postanowienia § 18 ust. (3) rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259) w łączności z postanowieniami art. 6 ust. (3) i (4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Dla nieruchomości (budynkowych i gruntowych), które zajmowane są przez właścicieli lub oddane są osobom trzecim do bezpłatnego używania lub użytkowania, podstawę wymiaru w myśl art. 6 ust. (3) powołanego dekretu stanowi — wartość czynszowa, ustalana w wysokości czynszu, jaki by właściciel uzyskał w razie wynajęcia lub wydzierżawienia nieruchomości.

Przez nieruchomości gruntowe, o których mowa, należy rozumieć grunty wymienione w § 2 ust. (1) lit. a) cytowanego rozporządzenia Ministra Skarbu, jako też inne grunty niezabudowane, tak stanowiące łącznie z budynkiem jednostkę podatkową, jak i będące odrębnymi jednostkami podatkowymi, które są użytkowane **stale** jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady, ogrody, jak również pod lasami i wodami, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołóstwa. Przy tym zwraca się uwagę, aby wartość czynszowa omawianych gruntów (użytkowanych w sposób rolniczy) była ustalana przy uwzględnianiu ich kategorii, klas i rodzajów.

2) Dla pewnej kategorii nieruchomości zajmowanych przez właścicieli lub oddanych do bezpłatnego używania lub użytkowania, dla których nie można ustalić podstawy wymiaru według wartości czynszowej (art. 6 ust. (3) dekretu), a to ze względu na specyficzny charakter użytkowania nieruchomości (np. nieruchomość fabryczna, parcela budowlana), za podstawę wymiaru wedle art. 6 ust. (4) dekretu przyjmuje się:

a) dla budynków wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami — 5% ich wartości obiegowej,

b) dla innych gruntów niezabudowanych — 3% ich wartości obiegowej.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przez „inne grunty niezabudowane", o których mowa pod b), należy rozumieć grunty niezabudowane, które nie są użytkowane dla celów określonych w ustępie pierwszym niniejszego okólnika. Do tej kategorii gruntów, należą między innymi parki.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski,
Naczelnik Wydziału.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 28 marca 1938 r. L. D. V. 8192/1/38 o kontroli postępów realizacji należności wierzycieli obcych.

Do

wszystkich izb skarbowych. Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Pomimo niejednokrotnego zwracania uwagi izbom i urzędom skarbowym na konieczność przyspieszenia egzekucji należności wierzycieli obcych, Ministerstwo Skarbu stwierdza, że egzekucja tych należności w dalszym ciągu nie stoi na poziomie odpowiadającym życzeniom Ministerstwa Skarbu i zainteresowanych wierzycieli. Winę tego stanu rzeczy, jeśli chodzi o okres po dniu 1 lipca 1937 r., tj. po dniu wprowadzenia spisów tytułów wykonawczych na należności wierzycieli obcych, ponoszą przede wszystkim izby skarbowe, które nie badają postępów akcji egzekucyjnej na podstawie wspomnianych spisów, mimo iż wprowadzone one zostały między innymi właśnie w celach tej kontroli.

Ministerstwo Skarbu zarządza przeto co następuje:

1) Inspektorzy izb skarbowych oraz urzędnicy wydziałów II, przeprowadzający inspekcje działów egzekucyjnych urzędów skarbowych, będą w czasie inspekcji urzędów skarbowych zwracać szczególną uwagę na postępy realizacji należności wierzycieli obcych.

2) W sprawozdaniach z inspekcji podawać będą wyżej wymienieni każdorazowo, co najmniej w odniesieniu do tego wierzyciela, który nadsyła największą ilość wniosków egzekucyjnych do badanego urzędu skarbowego:

a) ilość wniosków egzekucyjnych nadesłanych przez wierzyciela do egzekucji,

b) sumę należności przekazanej do egzekucji,

c) ilość wniosków egzekucyjnych zrealizowanych,

d) sumę należności objętą wnioskami wskazanymi pod c).

Zarazem Ministerstwo Skarbu poleca, w przypadkach gdy władze samorządu terytorialnego zwracają się o to do urzędów skarbowych — udzielać wyjaśnień tym władzom o postępach akcji egzekucyjnej ich należności oraz uwzględniać w pierwszej kolejności żądania tych władz o egzekucję u poszczególnych, wskazanych przez te władze, zobowiązanych, jeżeli oczywiście żądanie takie nie stoi w sprzeczności z zamierzeniami egzekucyjnymi urzędu skarbowego, podyktowanymi względem na dobro wszystkich wierzycieli.

Ministerstwo Skarbu podkreśla, że skargi władz samorządu terytorialnego na powolność egzekucji powinny izby skarbowe w każdym przypadku szczegółowo na miejscu badać i ustalać przyczyny niedość energicznej akcji egzekucyjnej należności samorządowych. To samo powinni czynić urzędnicy, o których mowa w pkt 1, w przypadku stwierdzenia powolności egzekucji należności wierzycieli w badanym urzędzie skarbowym.

Dyrektor Departamentu
(—) Dr J. Lubowicki.

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N.T.A." dział A, rocznik XV rok 1937.

Nr 1452A.

W wypadku uznania osoby za inwalidę dopiero po jej śmierci — termin jednoroczny, przewidziany w art. 29 ust. 1 p. 3 ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkim poz. 31/1935 Dz. Ust. dla zgłoszenia roszczenia o zaopatrzenie dla pozostałych po inwalidach, rozpoczyna się dopiero od dnia doręczenia pozostałym orzeczenia właściwej Komisji Inwalidzkiej, uznającej zmarłego za inwalidę. (Teza).

(Wyrok z 17 marca 1937 l. inw. 3534/35).

Nr 1454A.

1) Rozporządzenie b. austr. Ministra Wyznań i Oświaty o ogólnym wykształceniu, wymaganym do uzyskania urzędu rabinackiego, z 7 czerwca 1892 r. Nr 47 Dz. Ust. Kraj. straciło moc obowiązującą wraz z ustawą z 21 marca 1890 Nr 57 Dz. P. P.

2) Przez świadectwo ukończenia z pomyślnym wynikiem szkoły powszechnej, o którym mówi § 1 p. 2 regulaminu wyborczego dla wyborów rabinów i podrabinów w gminach wyznaniowych żydowskich poz. 593/1930 Dz. Ust., rozumieć należy świadectwo z ukończenia szkoły powszechnej z polskim językiem nauczania, oraz w zakresie obowiązku szkolnego.

3) Przez równorzędną szkołę żydowską, o której mówi cytowany wyżej przepis, rozumieć należy posiadającą uprawnienia szkoły publicznej prywatną szkołę powszechną z polskim językiem nauczania, przeznaczoną dla dzieci narodowości żydowskiej, a zorganizowaną w zakresie, odpowiadającym obowiązkowi szkolnemu.

4) Wymieniona w cytowanym pod 2 przepisie szkoła powszechna obejmuje pojęciem swym także szkołę ludową w b. Galicji, o ile szkoła ta prowadzona była w polskim języku nauczania, podlegała przepisom ustawy krajowej z 23 maja 1895 Nr 57 Dz. Ust. Kraj. i odpowiadała zakresem swym obowiązkowi szkolnemu.

5) Zażalenie przeciw wyborom rabina lub podrabina może zawierać zarzuty, kwestionujące kwalifikacje osobiste wybranego z punktu widzenia § 1 wymienionego pod 2) regulaminu wyborczego. (Tezy).

(Wyrok z 5 listopada 1937 l. rej. 9136/34).

Nr 1459A.

Jeżeli na skutek przedłożonego przez stronę środka dowodowego władza wdroży postępowanie wyjaśniające, o którym mowa w art. 50 prawa o postępowaniu administracyjnym poz. 341/1928 Dz. Ust., a wynik jego potwierdzi okoliczność, zawartą w tym środku dowodowym, to okoliczność tę należy uważać za udowodnioną już z chwilą złożenia władzy tego środka dowodowego. (Teza).

(Wyrok z 10 września 1937 l. inw. 621/36).

Nr 1461A.

W myśl § 29 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 stycznia 1934 poz. 26 Dz. Ust. prawo do zasiłku wyrównawczego przyznanego z dniem 1 lutego 1934 r., ulega tylko zawieszeniu na czas otrzymywania dodatku funkcyjnego. (Teza).

(Wyrok z 11 października 1937 l. rej. 8149/34).

Nr 1462A.

Spory o zwrot nadpłaty z powodu zaszeregowania aparatu telefonicznego do zbyt wysokiej rzekomo kategorii abonamentu, jako należące do sądów powszechnych, wyłączone są spod orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego. (Teza).

(Postanowienie z 1 grudnia 1937 l. rej. 4531/35).

Nr 1464A.

Przepis § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 17 grudnia 1932 poz. 964 Dz. Ust., dotyczący zgłoszenia stowarzyszenia w b. zaborze pruskim, odnosi się również do stowarzyszeń niezarejestrowanych, które posiadały osobowość prawną na podstawie nadania króla pruskiego. (Teza).

(Wyrok z 21 maja 1937 l. rej. 6072/35).

Nr 1465A.

Osoby, na których niekorzyść następuje zmiana wysokości i warunków świadczeń z tytułu zaopatrzeń emerytalnych (art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z 3 grudnia 1935 poz. 547 Dz. Ust.), są w postępowaniu, mającym na celu zatwierdzenie tych zmian przez właściwą państwową władzę nadzorczą (art. 6 tego dekretu), stronami w rozumieniu art. 9 p. 2 prawa o postępowaniu administracyjnym poz. 341/1928 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 12 października 1937 l. rej. 886/37 i in.).

Nr 1467A.

Osoby, które bezpośrednio przed dniem 1 sierpnia 1914 r. nie mieszkały na obszarze byłej Litwy Środkowej, nie nabyły obywatelstwa polskiego na podstawie art. 1 p. 3 dekretu Nr 56 Naczelnego Dowódcy Wojsk Litwy Środkowej z 7 stycznia 1921 r. (Dz. Urz. Tymcz. Komisji Rządzącej w Wilnie Nr 4) w łączności z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 sierpnia 1922 poz. 565 Dz. Ust. nawet w tym razie, gdyby poprzednio mieszkały na tym obszarze dłużej niż przez 5 lat. (Teza).

(Wyrok z 24 listopada 1937 l. rej. 6812/35).

Nr 1468A.

Zasada tajności głosowania przy wyborach do zarządu gminnego (§ 8 regulaminu wyborczego poz. 960/1934 Dz. Ust.) nie może pozbawiać wyborcy, który wniósł protest przeciw ogłoszonemu wynikowi wyborów, możności udawadniania zarzutów, podniesionych w proteście wyborczym, drogą własnych zeznań. (Teza).

(Wyrok z 30 listopada 1937 l. rej. 5224/35).

Nr 1469A

1) Według art. 387 prawa budowlanego każda decyzja władz budowlanych, wymienionych w art, 385 i 386 tegoż prawa, oparta być winna na opinii rzeczoznawcy budowlanego.

2) Z przepisów prawa budowlanego nie wynika obowiązek wzmiankowanych władz zasięgania w każdej sprawie opinii co najmniej dwóch rzeczoznawców budowlanych.

3) W charakterze rzeczoznawcy budowlanego nie może występować urzędnik władzy orzekającej, biorący udział w postępowaniu, danej sprawy dotyczącym.

4) Wydanie w sprawie budowlanej w postępowaniu odwoławczym opinii technicznej przez urzędnika władzy odwoławczej, występującego w sprawie w tym charakterze, nie czyni nieistotnym wytkniętego przez stronę w odwołaniu braku postępowania I instancji, przejawiającego się w zaniedbaniu zasięgnięcia, zgodnie z obowiązującymi przepisami, opinii rzeczoznawcy budowlanego. (Tezy).

(Wyrok z 1 grudnia 1937 l. rej. 4598/35 i 43/36).

Nr 1471A.

1) Nabycie obywatelstwa polskiego na podstawie art. 2 p. 1 lit. d) ustawy z 20 stycznia 1920 poz. 44 Dz. Ust. z tytułu zapisu do organizacji stanowej na ziemiach byłego cesarstwa rosyjskiego, jakie weszły w skład Polski, uzależnione jest także od legalności tego zapisu.

2) Z art. 427, 428 i 675 ustawy o stanach (t. IX. Zb. Pr. Ces. Ros. wynika, że osoba, należąca do stanu obywateli wiejskich, traci prawo tego stanu przez przejście do kategorii osób duchownych. (Tezy).

(Wyrok z 6 grudnia 1937 l. rej. 9546/34).

Nr 1476A.

1) Zatwierdzenie przez władze nadzorczą nad gminami wyznaniowymi żydowskimi przedłożonej wraz z budżetem listy składek nie zawiera rozstrzygnięcia co do zasadności obciążenia obowiązkiem składki poszczególnych płatników,

2) Przewidziane w § 24 rozporządzenia o gospodarce finansowej gmin wyznaniowych żydowskich z 9 września 1931 poz. 698 Dz. Ust. prawo wniesienia zażalenia przeciw wymiarowi składki gminnej mieści w sobie możność kwestionowania zasadności zarówno obciążenia obowiązkiem składki, jak i wysokości tej składki.

3) Zarząd gminy wyznaniowej żydowskiej nie jest uprawniony do zmniejszania i umarzania prawomocnie wymierzonych składek gminnych. (Teza).

(Wyrok z 10 grudnia 1937 l. rej. 10374/34).

Nr 1477A.

Klasy gruntów, ustalone przy podziale ekwiwalentu zasłużebnościowego pomiędzy poszczególne osady, nie muszą odpowiadać klasom gruntów tego ekwiwalentu, ustanowionym uprzednio przy klasyfikacji w postępowaniu likwidacyjnym. (Teza).

(Wyrok z 11 grudnia 1937 l. rej. 4090/34).

Nr 1478A.

Przepis p. 5 § 53 rozporządzenia wykonawczego poz. 763/1938 Dz. Ust. do ustawy scaleniowej, dotyczący szerokości dróg na obszarze scalenia, nie jest nakazem kategorycznym, którego niewykonanie mogłoby samo przez się powodować wadliwość projektu scaleniowego. (Teza).

(Wyrok z 11 grudnia 1937 l. rej. 7027/34).

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.

DZIENNIK URZĘDOWY